

TÖRTÉNELMÜNK KÖZPONTI TITKAI

5.

A MAGYAR ÓSVALLÁS TÖRTÉNELMI ALAPJAI

A magyarság „csak hathatós újjászületés által mentheti meg magát a tökéletes megsemmisüléstől.”

(Széchenyi 1835/1985, 165.)

ÉNEK A TÜNDÖKLŐ KIRÁLYRÓL

„Aki veti bizodalját
a hazának hatalmába,
az hív ember bízva bízhat
az magos menny oltalmába.

Hazám, vallja az hív ember
te vagy nékem én istenem,
te vagy nékem bátorságom,
te vagy énnékem mindenem.

Mert ingemet te mentél meg
ellensígnék kötelétül,
könyörtelen ígétül,
tervintelen rettegéstül:

Megvéd téged a Hadisten
ű szent vállán, árnyék alatt,
hogy mindenkor vígadassál
Hazádnak szárnyai alatt.

Hazámfia az igazság
kernyiköz tégedet pajzsul,
ne félj semmit is éjjeli
gyútatlan rettegésektül.

Ne félj semmit is rádtörő
háborúknak nyilaitul,
titkon lépő kisirtettül,
deli erdegtül, vakságtul.

Ha mellőled balkéz felől
tízezren elhullanak,
s jobb kéz felől tízezren,
tenmagadnak nem ártanak.

Igaz szemed kimeresztve
ott megláthatod, megesmérheted:
nemzetünk nemtelen bűnért
gazfiakra büntetést mér.

Hát te bízz csak a mennyei
Napistennek hatalmában,
bátorságod helyeztesd
égi tündöklő királban.

Nem kerülhet senki gonosz
sohult néked romlásodra,
háznépedhez nem kezelget
veszedelmeknek ustora.

Mert parancsol nemzetséged
szolgáló pallosainak,
hogy minden küzdelmeidben
őrizzenek, ne hagyjanak.

Magyar Isten szentangyali
hordoznak téged kezében,
hogy orvul se dönthessenek
farkasverembe, hurokba.

Áspiskígyón és az mérges
basiliszkuszkígyón te jársz,
mert általad az időnek
tervénei uralkodnak.

Talpad alatt megnyomódod
sakált, orozlánt, erdeget,
és az sárkándögöt, halált
mind az pokolba kergeted.

Nagy Isten kiált mibennünk:
gasztul, vérveszedelemtül
oltalmazom mindörökre:
arany kapum mind kitárva.

Ha én népem felkiáltand
idesanyaként megmentem,
vele vagyok haragjában,
utait megfényesítem.”

(Középkori magyar napistenhitű fohász)

1.) BEVEZETŐ HELYETT: A NEMZETI ŐSVALLÁS JELENTŐSÉGE

Széleskörű, és egyre növekszik a közigeny a magyar nemzeti vallásra. Évszázadok óta, több mint egy ezredéve él a magyar népben a nemzeti vallás utáni áhítozás, valójában azóta, amióta elragadták tőle. Ebből a történelmi mélységekből az értelem és az ösztön síkján feltörő érzésből táplálkozik az a tudati felismerés, hogy csak akkor lehetünk igazán magyarokká, akkor találhatunk vissza igazi régi magunkra, ha hitünk is magyar, ha visszatérünk eleink hitére.

A judeo-krisztianizmus válsága feltartóztathatatlanul növekszik. Jelzi ezt a szekták félelmetes szaporodása, s a kiüresedés és a külsődlegessé válás. Minálunk még inkább tanúsítják ezt a magyar nemzeti ősvallás helyreállítására irányuló erőfeszítések. Sajnos az eddigi próbálkozások nem hozták meg a kívánt eredményt. Az 1930-as évek második felében jelentős népi támogatással Dr. Bencsi Zoltán kezdeményezésére létrejött óhitű magyar egyháztól a klerikális befolyás alatt álló akkori magyar kormányzat a legelemibb támogatást is megtagadta, működését nem engedélyezte, összejöveteleit a vallási szabadság durva megszegésével betiltotta és rendőr-hatóságilag akadályozta, úgyhogy az végül is kénytelen volt beszüntetni működését. Vagyis újólá megnyilatkozott az az ezer évvel korábbi és ezer éven át fennálló szégyenletes állapot, hogy Magyarországon, amely már idegen és ellenséges vallások, eszmerendszerek szabad vadászterületévé vált, egyedül a magyar nemzeti vallást vetette tilalom alá a hatalom.

A világban szétszóródott magyarság ezen a helyzeten kívánt változtatni, mikor létrehozta a magyar hit külföldi szervezeteit. Kanadától Ausztráliáig több magyar egyházközösség jött létre (Darvasi 1982; Bencsi 1987; Páll 1989; Páll 1992) lelkes magyarok minden elismerést megérdemlő, áldozatkész tevékenységével. Eredményeik nem lebecsülendők. Kiadványokat jelentetnek meg, lapokat hívtak életre (például „A Nap fiai”, „Turáni füzetek”, „Ősi gyökér”), s bizvást mondhatjuk, aki magyarként eljut ünnepi gyülekezeteikre, felpezsdül szíve-lelke az ott látottaktól-hallottaktól.

Sajnálattal kell mégis elmondanunk, hatásuk meglehetősen szűk körű, s nem képes megmozgatni a magyar emigráció széles tömegeit, talán, mert szellemi vetésük nem kellően megalapozott és mélyreható: a nemes szándék és igyekezet nem párosul azzal a nélkülözhetetlen történetiséggel, történelmi alappal, eszmei ismeretanyaggal, amely a magyar ősvallás elemi erejű felelevenítéséhez múlhatatlanul szükséges.

Világosan kell látnunk: világunk már eddig is túlzásig telített a mesterségesen, művi úton, spekulációs mesterkedések révén létrehozott - miszticizmusra, az emberek megtévesztésére, értelmük megzavarására alapozott - hatalmi vallásokkal, vallási szervezetekkel, amelyeket valójában nem az emberért, nem a lélekért, az emberi elméért, az emberi szellem elősegítéséért, az igazság megismeréséért és érvényesítéséért hoztak a világra, hanem épp ellenkezőleg, a lelkek leigázására, megmételtyezésére, a szolgálalkúség terjesztésére, a mindenkori hatalomnak való feltétlen emberi önálávetés szolgálatában eszeltek ki és valósítottak meg. Világszerte napról-napra saját sorsukon érzik a néptömegek, hogy a valóságos élet, a súlyosbodó társadalmi viszonyok, a tudomány, a történelem elemi tényei és a mesterséges hittételek közt feszülő ellentmondás immár tarthatatlan. Érthető hát az ún. vallási kiüresedés, a vallási élet, a szertartások formálissá válása, a látszatvallásosság, az álvallásosság, s a világszerte mind hatalmasabban megnyilvánuló közigeny egy új, igaz hitre, igaz vallásra. Nem kellenek a hamis, avult hitek. Az emberiség szabadulni szeretne a narcisszuszköpenyként rátapadó, lélekfojto-

gató vallások alól. Nem kellene a hamis, koholt tanok. Van belőlük elég! Több is a kelletténél. Ha alaposabban megnézzük, csupa művallás, csupa hatalmi vallás, csupa méltatlan terhe alatt nyög az emberi világ. Látnunk kell: mindaz, ami művi, mesterségesen kiagyalt, a valóságot fedi el, védteleníti az embert a rátörő sátáni erőkkal szemben, s a történelmi múlt, annak nélkülözhetetlen tanulságaira, az ősök életére, hitére vet fekete takarót.

Nemzeti vallás iránti igényünk is jobbára ezeken feneklik meg, nem annyira a hatalom ellenállásán, mint inkább belső gyengeségen és bizonyos egyházi körök alattomos bujtogatásán. A megrögzött kirekesztők, a vallási másság gyűlölői és üldözői tüstént kirekesztésről kezdenek harsogni, mihelyt úgy vélik, jogtalan előjogaikat veszély fenyegeti, s csorbítja valami. Korlátlanul akarnak ráterpeszkedni továbbra is a magyar lelkekre, noha idegen eredetüket és idegen voltukat hangoztatják még nevükben is. A romboló szekták özönét békésen megtűrjük, semmi bajuk velük: összeférnek. Jöhet ide bármi idegen, Kamcsatkából, Fokföldről, Amerikából akár - nincs szavuk ellene. De magyar vallás a magyar hazában?! Azt már nem, semmiképp sem!

Csak hogy a nemzeti vallás elemi és elidegeníthetetlen jogunk. Alapjogunk. Nincs jog, ami ezt fölülmúlná, sem emberi, sem isteni jog, ami ezt kirekeszthetné. Nemcsak jog ez. Több annál. Életszükséglet. Mert életnek és léleknek egyeznie kell. A népi, nemzeti egyéniségnek, hitnek és életfelfogásnak egyeznie kell. E kettő nem állhat szemben egymással, vagy pedig mindkettőnek vesznie kell. *Magyar, aki idegen hitnek hódol - meghasonlott magyar*, bomlott-lelkű magyar (a magyar lélek, mint „bomlott cimbalom”?). S talán itt, *ebben a tényben van elrejtve a magyar nemzet egy teljes évezrede tartó rettentő tragédiájának a legmélyebb oka*: a belső, lelki-szellemi meghasonlottság, amihez a külső, a társadalmi-történelmi meghasonlottság járul.

De hát, sokak balvéleménye szerint, nemzeti vallásunk nincs, s ha netán valamikor volt is, ma már nincs, eltörölték, de úgy, hogy nyoma sem maradt. Volt hát, de nincs. Bizonyos „szaktudósok” - némi kárörvendő zöngével - úgy vélik, hajdani nemzeti vallásunk, ősvallásunk mindörökre a múlté, s feltámaszthatatlan, judeokrisztian inkvizitoraink olyan tökéletesen elpusztították, hogy az írmagját is kiirtották. Tabula rasát teremtettek. Így igaz (ha igaz), bárki mérget vehet rá.

Mármost az a nagy kérdés: művallások műségének mintájára magyar művallás összetákolható-e? Nincs elege már ebből a magyarnak? Kellhet-e púpra púp? A helyzet eszerint tehát egyfelől az, hogy magyar művallás kidolgozásának semmi értelme, másfelől pedig nemzeti vallásunk nincs: volt ugyan, ha volt, de már nincs, kiirtották. Vagyis semmit sem tehetünk.

Ha igaz. És csakugyan igaz. Mert szellemi megvakítóink egy ezredéven át tűvé tettek mindent, hogy ősvallásunk nyomait megsemmisítsék. El is tüntettek mindent, amihez hozzáférhettek, ami a kezük ügyébe került, semmi sem menekedhetett.

Csak hogy - a magyar nemzet szerencséjére - mindenhez nem férhettek hozzá. Ősi hagyományainknak voltak olyan rétegei, miket nem érhettek el a vizslató szemek, az irgalmatlanul pusztító kezek. Tévedtek hát mindazok, akik alig titkolt kárörömmel nyilatkoztak arról, hogy a magyar ősvallás az emlékezetpusztítók tevékenysége nyomán mindörökre eltűnt a történelem süllyesztőjében. Mert bármilyen ádáz dühvel szagatták évszázadokon át őshagyományaink csodálatos növényzetét az őstelevényből, a magyar történelmi múlt legkáprázatosabb őstartományainak egyike, a magyar nemzeti vallás mágikus szellembirodalma rejtelmes úton-módon, de mégiscsak fönmaradt.

Óriási szerencséjére a magyarságnak. Mert nemzeti vallással nem akármelyik nemzet rendelkezik. *Nemzeti vallások ugyanis csak a világalomra törő, s ennek érdekében minden eszközt felhasználni kész hatalmi világvallások kialakulása előtti korszakban, jobbra időszámításunk előtti időben, az emberiség őskorában alakulhattak ki. A nemzeti vallás kialakulásának feltétele ugyanis a nemzet természetes úton kialakulása.* Így hát a nemzeti vallás áldásában csak azok a nemzetek részesültek, amelyek maguk is a régmúltban, legkésőbb az időszámításunk előtti évszázadokban alakultak ki, vagyis a régi nemzetek, pl. szumérok, föníciaiak, káldok, egyiptomiak, hinduk, pelaszgok, helének, arabok, japánok, kínaiak, zsidók, rómaiak, Amerika indián népei, hogy csak a legfontosabbakat említsük, s köztük természetesen és nem utolsósorban a székelyszikul-szkíta magyarok.

Az ősvallás megléte egyébként szilárd kormeghatározója a nemzetek életkorának. Érthető hát, ha az ősvallás egyike a nemzetek legnagyobb kincseinek. Következésképp: nemzeti vallás csak ősvallás lehet, olyan képződmény, amely kizárólag természeti-történeti hatásokra természetes úton, az ősi viszonyok hatására jött létre. Világos is, hogy a mesterségesen, a hatalom szolgálatára összetákolt művallások szemben állnak az őseredők révén kibontakozott és azokhoz idomuló őshit-rendszerekkel.

A természetes úton, öntörvényűen létrejött nemzeti ősvallások óriási jelentősége egyfelől a nemzeti ősmúlt gondolat- és hiedelemvilágának megőrzése, másrészt az, hogy egyezik az adott nemzeti egyéniséggel, lelkülettel, a nemzet észjárásával, gondolkodásmódjának sajátosságaival, eredendő élet- és világfelfogásával, őseredeti erkölcsi rendjével, nyelvi rendszerével, hagyományörökségével.

Vagyis a nemzeti vallás összhangban áll alkotójával, azzal, aki létrehozta, s ekként elősegíti saját eredeti mivoltának megőrzését és kibontakozását, míg ezzel szemben a kívülről, idegenből átvett vallások, hiedelemrendszerek óhatatlanul, akaratlanul is szembefordítják az átvevő embert saját népi ősgyökérzetével, őszeszmerendszerével, ősi hiedelemvilágával, önnön szellemi mivoltával, nemzeti jellegével, így hát eltávolítja, elidegeníti az embert önmagától, saját őshagyományaitól, történelmétől, történelmi örökségétől.

Mérhetetlen jelentőségű tehát a nemzeti ősvallás megőrzése. Elvesztése talán ahhoz a gyötremhez hasonlítható, amelyet az emberi méhmagzat él át, amikor az ósóceánmagzatvízből a keményridegségű, késéles fényű világba kizuhan, vagy amikor durva karmok elszakítják édes szülőanyja emlőjéről és sorsa iránt közömbös idegen némberek kezére adják. De tán még ennél is rosszabb, mert az emberi agy és lélek hozzá van nőve ősei hitéhez, agyát és tudatát az anyanyelv mellett az őshit formálta ki, ahhoz idomult elméje tekervényeivel, szerkezetével. Csorbítatlan lelki-szellemi fejlődését ez biztosítja, egyedül ez bontakoztathatja is egyéniségét, így hát, ha akár még beszélni sem tudó kisgyermekként más nyelvre, más hitelvek vallására kényszerítik, a veleszületett képességek a maga adottságaitól, hajlamaitól elütő formák rácsrendszerébe préselődnek. A következmény adott: elkerülhetetlen a láthatatlan korlátokba ütközés s a bizonyos fokú elkorcsosulás, személyiségtorzulás.

A magyar történelem utóbbi ezer éve meghökkentő vonulataival drámaian vetíti elénk ezeket a következményeket, az emberi természetten tett erőszakot. Múlhatatlanul fel kell ismernünk végre: minden ősidőkből eredő emberi közösségnek szükségszerűen megvan a maga arculata, s mindegyik a maga alkata, hajlamai, történelmi fejlődése és tapasztalatai, kényszerei szerint alakította ki a maga élettörvényeit, élet- és világlátását,

eszmerendszereit. Minden emberi fajta, nép, nemzet a maga agyszerkezetének, elméje mélyrétegeinek alkalmassága és szükségletei szerint teremtette meg a maga nyelvét és hitelveit. Mindez pedig szervesen összefügg, és kárszenvedés nélkül fel nem forgatható, kivált ha a változás szűkítő és emberellenes irányú.

Nemzeti ősvallásunk a magyar művelődés, a magyar világlátás, a magyar észjárás alapja, központi magva, összetartó kapcsa, őstalapja: ebből sarjad a nemzeti művelődés minden hajtása. Az emberiség szellemi világörökségének egyik legfontosabb tartománya ez. Éppen ezért a tudományos és nemzetközi szervezeteknek különös gonddal kellene vizsgálniuk a történelem istenteremtő népeinek társadalmi viszonyait és eszmerendszereit, tudomásul véve, hogy azok döntő kihatással voltak az egyetemes emberiség szellemiségére. Fölülvizsgálatra szorulnak a nemzeti vallások eltörlésével, kiirtásával kapcsolatos, illetve mindazok a történelmi események, amelyek bármely nemzet eszméletének, hitelveinek, önismeretének erőszakos megváltoztatására irányultak, s ősi, nemzeti múlttudatának a gyökereit szaggatták ki. Mindezeket bizton minősíthetjük az emberiség ellen elkövetett bűncselekményeknek.

Nekünk, magyaroknak pedig, mint különösen érintetteknek, rá kell eszmélnünk, hogy *ősi hitvilágunk felszámolása, a Magyarok Istenének száműzése legnagyobb nemzeti tragédiáink egyike, ha ugyan nem a legnagyobb. S az erőszakosan a magyar nép nyakára kényszerített vallási iga hatására omlottak szét a magyar ősműveltség tartópillérei, bomlottak szét a nemzet őszkötelékei, s ennek következtében hanyatlott le, torzult tétovává, ernyedtté, mintegy gerinctörötté a hajdan sérelmeket el nem tűró, a maga igazáért, jogaiért, ha kell, az egész világgal szemben kiálló szabad ősi magyar személyiség.*

„Sajnos a nemzeti vallás kérdései világviszonylatban mindmáig tisztázatlanok, a hatalomra jutott s a lelkek fölötti egyeduralomra törekvő egyházaknak ugyanis nem érdeke ezeknek a kérdéseknek a tisztázása, a kormányok pedig, akik alávetik magukat a klerikális szellemi nyomásnak, legjobb esetben is közönyt tanúsítanak eziránt, részint mert fogalmuk sincs a kérdés óriási jelentőségéről, de főként mert az egyházi érdekek mintegy meghunyászkodásra készítetik őket.” (Grandpierre K. 1993/2008, 104-105.)

2.) KUTATÁSUNK IRÁNYA

A továbbiak során többek között a következő kérdésekre keressük a választ:

Milyen volt a régi magyarok életfelfogása, világlátása, vallási szemlélete, milyenek voltak társadalmi viszonyaik, miként viszonyultak a természeti világhoz? Miként látták a kozmikus világot? Milyen volt a régi magyarok mennyországa? Miként tükröződött az ég, a kozmikus világ képe a magyar őshiedelmekben? Miként fonódott össze a magyar ősvallás az őstörténettel? Miért hatotta át a régi magyar közösséget a tudat, hogy a természetfölötti, isteni erők ősidők óta mindenkor segítették a magyarságot a Kárpát-medencei őshaza visszaszerzésében? Egyistenhívők vagy több istenhívők voltak a régi magyarok? Miért fontos a magyar ősvallás feltárása? Milyen volt a magyarok lelki és társadalmi, emberi szabadsága az ősvallás korában? Az évezreden át tartó hagyományirtás, eszméletpusztítás áldatlan körülményei közepette miként őrződhetett meg mégis őshitünk? Milyen szerepet játszottak az istenek és az ősvallás őstörténetünkben? Él-e a Magyarok Istene? Megsegíti-e a magyarokat az Ég?

3.) ÓSI NAPISTENHITÜNK AZ EMBERISÉG EGYETEMES ÓSVALLÁSA VOLT

Napistenhit! Ósvallás! Emberiség boldogkora, Aranykor! Nemzeti boldoglétünk őshite s őskora! Szabad emberi élet és igazság kora! Klerikális rágalmozóink a magyarellenes vádak kieszelésében addig mentek el, hogy eleinket istentelennek bélyegezték. E vád erkölcstelensége rögtön kiviláglik abból, hogy a vádlók az áldozattól bitorolják el magát a kincset, amit magunkának tüntetnek fel. Az Isten - mint szó és fogalom - bármilyen megdöbbenő is legyen, kétségkívül a „pogánynak”, „istentelennek” bélyegzett magyar ősvallás tulajdona. Igazolja ezt a szó maga éppúgy, mint a vallástörténelem (Ipolyi 1854/1987, 1-3.), a néphagyomány, és maga a magyar nyelv.

Íme néhány istenkedvelő vén név az ősvallás korából:

Isten cipókája - lóhere

Isten kalácsa (v. istenke) - Hold és holdfű

Isten korbácsa - rezed

Isten kenyere - libatalp (növény)

Isten pohárkája - helxine (növény)

Isten szakáll

Isten tehénkéje - katicabogár

Istenimádó sáska - ájtatosmanó

Istenfa - ősz táján virágzó sárgavirágú üröm (Innen eredhet az Istenfáját! kiszólás).

Idetartoznak, sok más között, az istennevet viselő csillagok is. Mondanunk se kell tán, hogy mindezek nem Jehovára, hanem magyar istenekre vonatkoznak.

Krónikáink alapján bárki meggyőződhet róla, hogy a magyar az Isten népe volt. Isteni erők buzdították és segítették ősidők óta a magyarokat hazájuk megannyi visszafoglalásában. Krónikasok lejegyezték, és ősmondai tények bizonyítják, hogy Nimród, Magor és Hunor, Kattar vezér és Bendegúz, Atilla, Álmos és Árpád mind-mind a természetfölötti erők kiválasztottja, küldötte volt. Árpád hadait például, krónikásaink tanúsága szerint, a hazarabló judokrisztján görög-bolgárszláv hadakkal szemben a Mindenség Istene segítette mindújra győzelemre.

A napistenhit volt minden vallások eleje, kútfeje, s kétség se férhet hozzá, mindeddig ez volt a legmagasztosabb vallás. Ennek a vallásnak legfőbb jellegzetessége az volt, hogy mindenki egységesen azt vallotta, az egész emberiség, annak minden tagja, mégpedig minden rábeszélés, nyomás, kényszerítés nélkül. Ezen utóbbiak csak a későbbi, egymással torzsalkodó, és a maguk kizárólagosságát érvényesíteni akaró vallások szüleményei.

Az ősvallás nem ismert hazugságot. Mentés volt minden misztifikációtól, életidegen csűrés-csavarástól, körmönfont, lélektévesztő rabulisztikától. A magyar ősvallás nem szolgált semmiféle hatalmat, sem világi vagy egyházi hatalmi intézményt. Nem is volt rá szüksége. Nem is voltak intézményei, hatalmi szervezetei, nem kényszerített senkit semmilyen módon a maga táborába. Nem nevelt szolgaságra, önálávetésre, csont-merev és hazug dogmák szolgálai elfogadására, s nem tiporta meg, nem korbácsoltatta meg és nem ölte meg azokat, akik nem vetették alá vakon magukat tantételeiknek. Nem szolgaságra, de szabadságra nevelt, arra, hogy minden egyes ember - isteni erők megtestesülése, s önmaga szellemi és személyi kiteljesedéséhez elidegeníthetetlen joga van. S joga van a teljes emberi szabadsághoz, beleértve a legbensőbb, legszentebb hitbéli meggyőződés, a vélemény szabadság jogát.

Fordítva viszont szégyenletes lelki nyomorúságnak, elaljasodásnak ítélte minden

meghunyázkodást, önálvetést, kétszínűséget szülő alázkodást. A természethez való ragaszkodást hirdette. Minden élet szentségét, megbecsülését, együvé tartozását és egyenrangúságát hirdette, „A Nap mindenre egyformán süt” elvének szellemében.

Nem volt a tudás, az ismeretszerzés ellensége, elítélője, tilalmazója és üldözője. Épp ellenkezőleg: a tudásgyarapítást, az élet és a világ minél alaposabb megismerését az emberek egyik legfőbb, leghörszentebb kötelességévé tette. Nem követelte meg, súlyos megtorlások kilátásba helyezésével, hogy őt szolgamódra imádják, még azt sem, hogy tiszteljék, hiszen a tisztelet - érdem, amit csak kiérdemelni lehet, de nem válhat parancsuralmi elvvé, kényszerű követelménnyé.

A földi élet tündöklő arany jelképének, a természetfölötti erők megtestesülésének tartott Nap (Napisten) legfőbb törvénye nem a félelemkeltés, a rettegésben tartás, a büntetésekkel való elrettentés volt, ami a művallások mű-voltát leleplező kísérő-jelensége, hanem az élet segítése, felemelése, vagyis az életszeretet, a jótevés.

A napistenhit a jégkorszakok szakadékaiból merült fel. Aki fagytól dideregve, elgémberedve, már-már halálba fagyottan nem várta még a hajnal érkezését, a Nap, az istenadta Nap felragyogását a látóhatáron, az semmit sem sejtett meg még az élet kegyetlen igazáról, annak sejtelve sem lehet arról, mit érzett a jégkorszakok fagy gyötörte embere zúzmarába bolyhosodottan, még a kicsinyek és a nők is a zúzmara- és jégszakállasan, mikor kisütött a sötét, hűtlen egeken az élet arany lámpása. Az a mérhetetlen boldogság, az a belső ujjongással teli életriadalom, ami áthatotta jégkor emberét - egyszerűen leírhatatlan: az emberi lény, akár egy már-már fagytól akadozó óriási szív dobogott fel az egekre. Üvöltöttek az emberek, táncoltak és egymásba fogódzva sirtak. Így született meg az Aranykort tagoló jégkorszakokban az emberiség egyetemes napistenhite, s ekként vált egyetemes áldássá később, amikor jobb napok jöttén, a Nap visszatértével aranyba borult az Aranykor.

Ebből a mélységből dereng fel tűzírás-ként a vakhomályon át az elsüllyedt magyar Aranykor. Ennek a korszaknak a féme volt az arany, amely a régiek hite szerint az égből jött, a Napból, ezért a „A szent aranytárgyakat a (szkíta) királyok gondosan őrzik, és minden évben nagy engesztelő áldozatokkal járulnak elébük.” (Hérodotosz i.e. 440/1989, 267.). Magyar máguspapok hajdan erről így énekelhettek:

Égből lezúgó kincsek ódon titkok
föld fölött izzó-lángzó kagylóhéja
ametiszt-kelyhű selymes gyöngyburok
minden áldás élet erő forrpontja
minden élet virágfakasztó lángja...

Nem, nem holmi mesterségesen kiagyalt uralmi elképzelés volt a napistenhit, nem az emberek fölött hatalmi erőszak igazolására gyártották mesterségesen. Nem volt más, mint az élet valóságának, lényegének, az élet valóságos alapjainak felismerése. Annak felismerése, hogy az élet a földön a Napból ered, a földi élet a Nap függvénye, a Nap teremti meg fényével, melegével az életet. Minden földi élet, minden erő, minden öröm, minden szépség, minden remény, minden tett, minden alkotás forrpontja a Nap. *A Napból támad, árad minden jó.* A Naptól függ minden, a Napot dicséri minden. A Nap gyermekei, a Nap teremtményei vagyunk mindvalahányan. A Nap az emberiség egyetemes jótevője.

Visszaállíthatja bárki az őshitet - megalapozatlan, téves, értelmetlen fogalmakat, hazugságot szemernyi sem találhat benne. Éppen fordítva: a legújabb tudomány kezdi felismerni, felmérni, hogy életünknek, jólétünknek, mi több, érzelmi és érzésvilágunknak, eszméletünknek sokkal hatalmasabb mozgatója a Nap, semmint eddig hittük: sokkal nagyobb mértékben függünk a Naptól, mint ahogy eddig véltük. Az ősi napistenhit nem más, mint valóságtükrözés, valóság-felismerés. És ez teszi lehetővé a napistenhit helyreállítását.

Korlátok közé préselt, hatalmi láncok, tüzes vasak közé patkolt, ezerféleképpen nyomorított, szabadságtalanított korunkból ide sóvárog vissza az emberi lélek.

4.) MIKÉNT MARADHATOTT FENN ARANYKORI HITÜNK?

Sikeresen kiirtani vélt és csodaképpen mégis fennmaradt ősvallásunkban az a legcsodálatosabb, hogy a földkerekségen egyedülállóan teljes, páratlanul gazdag s átfogó, mindenre kiterjedő képet nyújt az emberiség vakhomály fedte mágikus Aranykoráról.

Talán hihetetlen, de így igaz, hogy éppen itt, ennél az évszázadokon át saját hazájában üldözött és fojtogatott népnél, ahol évszázadokig dühöngött a minden hagyomány megsemmisítésén ügyködő inkvizíció, éppen itt maradt fenn nemcsak a magyar nép, de az emberiség őskézpeteinek, ősemlekezetének szinte áttekinthetetlenül gazdag, sokrétű emlékkincstára. Ősi, s már-már testet öltő eleveltségben kirajzolódik a némelyek által még napjainkban is kétségbevit Aranykor világa, korunkig sugárzó éltető hagyománytömege.

Magától értetődő: csak a nemzeti hagyománynak olyan rétegeiben maradhatott fenn mindez, melyek az inkvizítorok számára hozzáférhetetlenek, mindenekelőtt az élő szóhagyományban.

Öldöklő fegyverek oltalmában olyan nemzetellenes szellemi felső réteg települt ránk a X-XI. század folyamán, amely legfőbb feladatának tekintette az őseredeti vitézi és szabad magyar személyiség és szellem szolgálai lelkületűvé átgyúrását, és a magyar jellem, a magyar nemzeti öntudat alapját képező magyar őstudás, a magyar történelmi őshagyományok és az ősvallás minden elemének, nyomának kiirtását. Kétszínű, a jónak mezében fellépő álságos eszközökkel ütötte ki az önvédelem lehetőségét is az új, pusztító ideológia. Az állítólag mindent megengedő, mindent jóváhagyó, mindenkit szerető, mindenkit magához ölelő jámborkodás köpenyével eltakartan suhogott a kegyetlen korbács, ömlött a vér és lobogtak az ősi szent magyar hagyományokat megsemmisítő máglyatüzek. Törvények, rendeletek sora tiltotta be fej- és vagyronvesztés terhével régidők erekyéinek őrzését. Halálos bűnné vált az őselődök hitéhez való ragaszkodás. De a törvényektől, rendeletektől függetlenül is országosan folyt a nemzeti emlékezet és öneszmélés irtása. A magyar nemzet törvényen kívül helyeztetett. Nyíltan kimondatott már Géza nagykirály korában (972-997), hogy a magyarnak el kell vetnie önvédő fegyverét, senkit sem szabad fenyegetnie többé. István kormányzata „(...) szigorúan meghagyta, senki közülük ellenségként más földjét ne támadja (...)” (Érszegi (szerk.) 2004, 21.).

Szép. Sajnos azonban, a rendelet szerzői fura módon azt „elfelejtették” megtiltani, hogy Magyarországot se támadják idegen hadak. Csoda-e, ha hazánk hamarosan hadszíntérré vált, idegen hadak átjáróházává, öldöklésének véres színterévé, és az is maradt

kerek egy évezreden át.

Természetesen nemcsak a nemzet leszerelése, fegyverletétele történt meg az állig fel-fegyverkezett titkos idegen hódítók árnyékában, de üldözötté vált a magyar szellem, s üldözöttek üldözöttjévé vált és föld alá kényszerült a magyarok megtartó nemzeti ősvallása is. Akár holmi eszelős bosszúhadjárat megszállottai, üldözték minden megnyilvánulását, minden ereklyéjét kerek egy évezreden át. Még ma sem mondhatjuk el, hogy a vallási-szellemi béke helyreállt.

Ki is irtották minden hozzáférhető nyomát, emlékét, mindent, amihez csak hozzáférhettek, ősi rovásírásával és őstörténetével egyetemben, akár a bűnöző, aki más birtokába telepszik s első dolga megsemmisíteni és meghamisítani az eredeti okiratokat, megfosztva ily módon az eredeti tulajdonost a védekezés lehetőségétől. Így aztán büntetlenül rágalmazhatták, gyalázhatták a magyart.

A magyar ősvallás azonban mégis fennmaradt. Minden erdőirtó famunkás tudja: százados óriástölgy gyökerzetét kiszaggatni jószerint lehetetlen. Benne maradnak azok a földben, tán új feltámadásra várva. De miként őrződhetett meg, és hol őrződött meg mégis az üldözött magyar ősvallás s vele az emberiség hajnalkoráig visszanyúló magyar őstörténelem? Mi őrizte meg, miféle rejtelmes erő?

1. Bármilyen különös is, éppen a Kárpátok közének az a jobbagyi szolgaságra vetett ősrétege, parasztsága, őslakossága, amely már Anonymus korában - s kétségkívül már évezredekkel korábban is - bizonyíthatóan színmagyar volt. Az ország- és nemzetfenntartó magyar parasztság, az a magyar paraszti tömeg, amely - Anonymus tanúskodása szerint is - ősidők óta a magyar őshagyományok fenntartója volt és maradt. „Ha az oly igen nemes magyar nemzet az ő származásának kezdetét és az ő egyes hősi cselekedeteit a parasztlakosok hamis meséiből vagy a regösök csacsogó énekéből mintegy álomban hallaná, nagyon is nem szép és elég illetlen dolog volna” (Anonymus 1200 k./1975, 77-78.). Némileg elítélő nyilatkozat. De hagyjuk az akkori hatalom szájaizének megfelelő tálalást, a mellézköngéket, s vegyük a pusztát tényként. *Anonymus azt közli itt velünk, hogy őstörténetünket a parasztlakosok és a regösök őrzik.* Óriási jelentőségű történelmi tény ez, ami arra világít rá, hogy hazánk lakossága és parasztsága ekkor még színmagyar volt. Nemcsak az őshit, de a magyar őshagyomány, mi több, még a magyar nyelv is a parasztlakosok kunyhóiban vészelte át a nehéz időket.
2. Eleve kudarcra ítélték a hagyományirtó hengereknek a teljes hagyományirtáshoz, nemzeti eszméletlenítéshez fűződő törekvéseit maga a nyelv is, az ősi magyar hagyományoknak ez a jószerivel áttekinthetetlen kincstára, amely avatatlan elmék számára láthatatlanul, ártó szándékok számára hozzáférhetetlenül (de sajnos, jobbra mindmáig feltáratlanul) őrizi a magyar ősvallás elorozhatatlan biztonságait és tényeit.
3. Továbbá: az ősidőkből szájhagyományok révén fennmaradt őstörténelmi mondáinknak a földkerekségen egyedülálló füzereiben.
4. Népmesék alakjába, tündérmesékbe, tündérhitregék varázsköpenyébe rejtőzött, hogy átmentse e páratlan kincset a késői utódoknak és az emberiségnek.
5. Megőrizte továbbá mindezt ősjelképeink, ősképzeteink sora.
6. És népköltészetünk, „virágköltészetünk”, regösénekeink, ősidőket tükröző népballadáink.
7. Hozzájárultak megőrzéséhez rejtett ősvallási nyomok, hagyományelemek.

8. Élő szájhagyomány útján terjedő, mindmáig jószerint feltáratlan tartalmú szólóigéink, közszólásaink.
9. Középkori krónikáink, korai történeti irodalmunk.
10. Babonák, népi hiedelmek.
11. Népszokások.
12. A köznép kiirthatatlan meggyőződése, miszerint a Magyarok Istene élő és ható valóság. Petőfi szerint a Magyarok Istene minden üldöztetés dacára aranyhídként ível át történelmünk fölött (Petőfi 1848/2006, 248-249.).

Számos jel tanúsítja, hogy a népünkre tüzzel-vassal, fegyveres terrorral rákényszerített zsidókereszténység felszíni máza, külsőségei alatt, a magyar népi tudat mélységeiben mindmáig elfojthatatlanul él a magyar ősvallás áhítása, elemi igénye.

5.) AZ ARANYKOR LÉTTÖRVÉNYEI

- Minden embernek joga van a boldogsághoz és adottságainak mindenirányú kiteljesítéséhez, természetes képességei, hajlamai akadálytalan kiteljesítéséhez.
- Az emberi közösség minden teljes értékű és a közösség tevékenységében legjobb képességei szerint résztvevő tagja egyenértékű, egyenjogú, s hátrányt, mellőzést a közösség részéről semmilyen sem szenvedhet.
- Senki sem rendelkezett életük, javaik, tetteik, viselkedésük, szavaik és gondolataik felett. A társadalom egyetlen szabad, önmagát szabályozó és irányító közösség volt. A személyi és közösségi szabadságot, amelyet csak az élet törvényei, követelményei foglaltak keretbe, megtette a mérhetetlen lelki, szellemi szabadság. Mert az ember nem azért alkotott magának közösséget, társadalmi szervezetet, hogy annak rabjává, lefokozott szolgájává váljék és rajta kívül álló, őt mindenképpen kordába szorítani akaró, léte iránt közömbös vagy éppen rossz szándékú erők korlátozzák igényeinek teljesítésében, törekvéseinek, képességeinek kifejtésében, és önérvényesítésében is akadályozzák, hanem, hogy mindezeket előmozdítsa, segítse.
- Az emberi közösség nem lehet meg vezetés nélkül. A vezetés, a vezető a vezetésért van, nem az uralomért, nem a hatalomért, nem kiváltságokért és előjogokért. A vezetésnek a közösséget kell szolgálnia és a közösség érdekeit előmozdítani anélkül, hogy szolgálataiért bármilyen előnyt kicsikarna, vagy elfogadna. Ezért a közösség ellenőrzése alatt kell állnia és magát annak mindenben alávetnie. Az a vezető, aki ezt a törvényt megszegi, a közösség árulója.
- Előjogot a közösség egyetlen tagjának sem adhat. Az átlagfölötti képességekkel rendelkező egyedek egyetlen kiváltsága: képességeik révén többet tehetnek a közösségért.
- A család az emberi közösség alapja, az élet folytonosságának biztosítója. Így hát természetes és szükségszerű, hogy a társadalmat a családok természetes fejeiként az anyák irányítsák. A férfiak feladata a táplálékbeszerzés és a család-, illetve közösségvédelem. A gyermekeket, nőket, anyákat ennek a kornak az embere saját testeként védelmezte.
- Az emberi hajlamok, késztetések legelemibb, legszentebb megnyilvánulása a természetes nemi ösztön, a szerelem független mindennemű társadalmi kötöttségtől és senki által sem sajátítható ki, nem vethető kényszerhatások alá. A szerelem

szentsége, az anyaság szabadsága csak ekként biztosítható. Valójában a szerelem szabadságának joga elválaszthatatlanul összefügg az élethez való joggal, illetve az életadás jogának szabadságával. Ezért szent és sérthetetlen.

- Emberi közösség, társadalom nem lehet meg közösségi erők, közösségi cselekvések révén. Az aranykori világban a közös tevékenységeknek hatalmas a lehetősége és a szükségessége is, tekintve, hogy az elemi életszükségletekről való gondoskodás a napnak csupán egy csekély részét viszi el. A többit, a fennmaradó idő túlnyomó hányadát, közösségi ritmikus cselekvésekre, közös játékokra, táncra, rögtönzött vagy hagyomány-szentelte ünnepekre fordították.
- Az ember szerves része a természeti világnak, része csupán, nem ura, nem zsarnok, nem a Teremtés Koronája, csupán egyenértékű része, eleme. Nem akartak üres teret teremteni maguk körül, élet-eleven és csaknem testhez tapadó kapcsolatban éltek a környező természettel, amelyhez valósággal hozzánőttek.
- Minden előre mély tisztelettel tekintettek. Mágikus természetfölötti erők megtestesüléseiként tekintettek az állatokra, de még a növényekre és a természet jelenségeire, a tárgyakra is. Az ősi Egyiptom parasztjai az aratás megkezdésekor, az első gabonafaj lemetszése után a földre térdelve kértek bocsánatot az istenektől.
- Az aranykori ember a világ megismerésének lázában élt. Mindent végigfűrkészett, megvizsgált, ami a keze ügyébe vagy szeme elé került. Őseinknek ez a kutatási, megismerési ösztöne ütközik ki napjaink kisgyermekének örökös kutakodásában és kérdezősködéseiben.

6.) RÖVID ELŐZETES AZ ARANYKORRÓL

Meglehet, hogy a továbbiak során a jelképkutatás és a történelmi hagyományok vizsgálata szellemében behatóan ki kellene térnünk aranykori hagyományok ismertetésére, nem feledkezvén meg tündérfkori tündérhagyományainkról, csodálatos tündérhitregieink páratlanul gazdag kincstömegeiről sem. Ámde ez az óriási anyag nem fér tanulmányunk keretébe, s egyébként is óvakodnunk kell attól, nehogy bárki is romantikus történet-szemléletet vethessen szemünkre. Noha tisztán kell látnunk, sokszor az, ami hihetetlennek, mert szépnek, regényesnek, valószerűtlennek tetsző, nem mindig, s nem szükségszerűen valótlán és hiteltelen.

Teljes meggyőződéssel valljuk: az „aranykori nemzeti boldoglét” (Ipolyi) s viszonyainak feltárása valósággal nélkülözhetetlen a magyar őshagyományok, illetve az ősi magyar szellemi világ bemutatásához, annál is inkább, mivel a magyar ősvallás alapjai az Aranykorba nyúlnak vissza. Így hát a későbbiek során, ha vázlatosan is, kénytelenek leszünk kitérni rá. Ezúttal azonban csupán az alapfogalmakra térünk ki, arra is csak érintőlegesen.

Lássuk, mindenekelőtt, volt-e egyáltalán Aranykor? A tudomány habozik, nem ad egyértelmű választ. Bármilyen különös is, ez a kérdés még tisztázatlan. Miért nevezzük különösnek ezt? Mert óriási jelentőségű kérdésről van szó. Az emberiség őskoráról. Arról, miként élt az ősember, arról, miből lett az ember, milyen előzmények születtek, s arról is, egyáltalán mi az ember, honnan jött és hova megy, sötét és sivár mélységből emelkedett fel a mai világához, vagy éppen fordítva, nem felfelé, hanem lefelé halad, s ahelyett, hogy rendezett, tiszta és fényes világ felé tartana, valamiféle sötét mélység

beláthatatlan irtózatai felé, végzete, megsemmisülése felé süllyed? Volt-e Aranykor, vagy csupán költők, felelőtlen álmodozók eszelték ki az egészet, s költői ábránd mindaz, amit erről beszélnek, annak a közismert hajlammal engedelmeskedve, hogy akaratlanul is megszépítjük azt, amit átéltünk, ami rég volt? Maga az ésszerűség, a fejlődésbe, haladásba vetett ésszerű hit is arra készlet, hogy alulról haladunk fölfelé, túllépünk azon, ami volt, hibáinkból tanulunk, gyatraságainkat levetjük, s mindegyre a jobb és a még jobb felé haladunk, hiszen így van igazán értelme az emberi erőfeszítésnek.

Mindez roppant meggyőzően hangzik, s hozzátehetjük, így kellene lennie. De vajon így van-e? S ha így van, miért tartják magukat makacsul a sok ezredéves hiedelmek az emberiség boldog koráról, az Aranykorról? Ha pedig olyan fontos kérdés ez, miért nem tisztázzák, hogy mi igaz belőle és mi nem?

Átéltük, tapasztaltuk, hogy sötét világmozgalmak is zászlajukra tűzték ezt, ha nem is a kérdést magát, de azt, amit háttére sejtet. Valójában minden tömegszédítő világmozgalom erre a kérdésre épít, amikor - alávetettjeitől odaadást, türelmet, önfeláldozást követel, s a (kancsukával) megvalósítandó paradicsom, az áhított jólét és szabadság, a megváltott világ képét festi a boldogtalan halandók elé. Az idegenuralmi pártparadicsom elméletgyártóinak bevett fogása, hogy (régavult tévtanok felhasználásával) az elrettentő nyomorúság és rettegés világának ábrázolják az ősidőket, riasztó rémképeket koholván arról, hogy a condrákba öltözött, örökös éhségtől úzótt „vadember” minden pillanatát az élelemszerzés utáni hajsza töltötte be, védtelenül ki volt szolgáltatva a kegyetlen természet viszontagságainak, akár csak a vérengző vadállatoknak.

Merrefelé halad hát az ember? Volt-e Aranykor? Hihetünk-e az erről szóló híradásoknak, mendemondáknak, legendáknak?

Tudnunk kell, az Aranykorról szóló mondák az egész földkerekséget behálózzák, s ki tagadhatná, a széleskörűen, világszerte elterjedt és évezredek óta élő hiedelmek aligha lehetnek alaptalanok. Ókori hiteles szerzők is felsorakoznak az Aranykor történelmi valósága mellett Hésziodosztól és Homérosztól Platónig, Ovidiusig és a középkori-jelenkori szerzőkig. Biztosat azonban mégsem tudni, mert az ellentábor erős, érveik számbavehetők, hiszen, miként erősítik, megváltott világban élünk, s hogyan nézne ki ez a megváltott világ, ha kiderülne, hogy korábban jobb és emberibb világ volt. Így aztán a kérdés pedig pang, a tudomány lapít vagy hallgat, noha ezernyi bizonyíték tanúsítja, az Aranykor valóban létezett.

7.) AZ ARANYKOR MINDMÁIG FENNMARADT NÉPE

A történelmi hagyományokkal, tényekkel egyező magyar őshagyományoknak a régi magyar életet átfogó s azt részleteiben is átható, behálózó hagyományvilága, mi több, mai valósága is, kétségtelenné teszi az Aranykor létezését.

Hatalmas látomásban terítik elénk az Aranykort a magyar hagyományok. Több is ez népi látomásnál, olyan történelmi körkép, panorámakép, amelynek tudtunkkal, a maga életszerűségében, hiteles részletességében, helyhez kötődésében, helyszínhez tapadásában, élet- és valószerűségében párja sehol sem akad.

A magyar ősvallás történelmi ősalapjai ide nyúlnak vissza, az aranykori élet mágikus dimenziójába. A magyar lelkialkatot, erkölcsöt, a magyar világlátást, egyéniséget, jellemet, társadalmi és szellemi világot az Aranykor alakította ki, méghozzá olyannak,

amilyenek megőrzött fővonásaiban még ma is megismerhetjük. Bízást elmondhatjuk: a magyarság az Aranykor csodaképpen itt maradt népe, Magyarország pedig, amelynek tartományait hajdanta Tündérországnak, Tündéerkertnek nevezték, minden rászabadult poklos gyötrelem, elfajulás, torzulás és nyomorúság ellenére még ma is Tündérország, az aranykori világ egy leszakadt, s szigetként fennmaradt késői darabja, véres üszkők közt zöcskölődő aranykori ország.

Lehetséges ez? Lehetséges-e a hihetetlen?

Lássuk - egyelőre csak átfogóan - a tényeket. A történelmi Magyarországon még ma is állnak - igaz, hogy csonkig pusztítottan - az aranykori világ építményei, nevezetesen és név szerint is megjelölten az ősrégi helyi hagyományok által a történetileg is meghatározott aranykori kőépítmények, a tündérvárak. Délkelet-Magyarországon tündérvárak torlódnak tündérvárra, még hozzá azokból az ősidőkből, mikor Magyarország mélyebben fekvő területeit még ősvíz, ősóceán fedte. S az őshonos magyar nép, amely a kőtüskékként égre meredő sziklacsúcsokra tündérvárakat emelt, s köztük az összeköttetés biztosítására hang- és fényjelzések rendszerét dolgozta ki, ma is pontosan emlékszik mindenre. (1. 4. fejezet, 123-162.)

8.) AZ ARANYKOR HOZZÁVETŐLEGES IDŐBEHATÁROLÁSA

Az Aranykor az idő beláthatatlan messzeségében rejlik. Évmilliókkal kell számolnunk, az emberré válás évmillióival. De még a bukása is tízezer évvel ezelőtt, a vízözön előtti időszakban következett be. Miként élhette át ezt a roppant történelmi korszakot bármelyik nép, s hogyan lehetnének erről testközeli emlékei?

Márpedig a magyar hagyományok az Aranykor közvetlen átéléséről tanúskodnak. Erdély várromokban fennmaradt kőeposza (Orbán Balázs) letagadhatatlan bizonyosságait őrzi, hogy a magyar nép itt, a Kárpát-medencében élte át az aranykori időket. S rejtetten bár, de szólva szól erről az ősi hitregék sora: Magyarország a tündérek országa volt. A „művelt” Európa közepén hazánk az Aranykor egyetlen fennmaradt országa. Mi több, a magyar nép a maga romlatlan erkölcsi felfogásával, érzéki mivoltával, életszemléletével valójában még ma is az Aranykorban él: ez vesztének, ezredéves iszonyú kataklizmáinak, kijátszottságának és kifosztottságának legmélyebb történelmi oka.

A magyar eszmélkedést, a magyar gondolatot még ma is, a bomlott világ körülményei közepette is az Aranykor erkölcsi világregdjének törvényei irányítják.

Vegyük tételről tételre.

9.) ŐSVALLÁSUNK SAJÁTOSSÁGAI

Elöljáróban meg kell állapítanunk: a nemzeti ősvallás a nemzeti kultúra és nemzeti eszmélet központi magva, a nemzet erkölcsi-eszmei létalapja, összetartó kapcsa. Ha ez valamilyen okból szétbomlik, megsemmisül, óhatatlanul szétesik mindaz, ami a nemzet létevel, önfenntartásával, továbblétevel összefügg, s az adott nemzet hanyatlásnak indul, és elemeire esik szét.

Mindez természetesen csak ősnépre vonatkozik, olyan népre, amelynek saját vallása, ősvallása volt, és amely történelme során összeforrt ősi hitelveivel, amely a maga képére

formálta eszméletét. Annak a népnek, amely későn, az ókor és a középkor mezsgyéjén vagy éppen a középkor peremén keletkezett, vagyis akkor, amikor az intézményesített vallások a teret már betöltötték, nem volt szüksége nemzeti vallás kialakítására. Az ilyen népek jól megvannak saját nemzeti vallás nélkül is.

1. Alapvető, hogy a magyarság az Aranykorból ered. Az emberiség első, egyetemes hitvallásának, a napistenhitnek egyetlen, késői maradéka volt. Sosem szabad megfeledkeznünk arról, hogy ősvallásunkból a Nap, a Napisten sugárzik.
2. Következésképp az Aranykor mágikus anyajogi idők életszemléletének, világfel-fogásának szellemi sűrítmenye.
3. Mint az őskori emberiség egyetemes ősvallásának zárvénya, még az erkölcsi világrrend megdöntése előtti világ erkölcsét és emberi szabadságát őrzi.
4. Ősvallásunkban nem az emberi társadalom fölött uralkodó és a Föld természeti világa zsarnokává fajult ember, illetve a szolgává nyomorított ember lép elénk, hanem az őskor szabadlelkű, és a természeti világgal összhangban élő romlatlan embere.
5. Aki nem szakadt ki még a természeti világból, a növényzetet és az állatokat egyenrangú társainak, testvéri kiegészítő részeinek tekinti a tárgyi és kozmikus világgal egyetemben.
6. Nagy „bűne”, hogy emelkedett szellemével, nemes erkölcsével és roppant történelmi háttérével mintegy ellenlábasa a hatalom kiszolgálása és megerősítése céljából, spekulációk révén létrejött mesterséges vallásoknak.
7. Mágikus szemlélete szerint, amely a földi étellel és a kozmikus világgal való egybeforráson alapszik, természetfölötti erőkkkel bír minden, ami létezik, s isteni erők megtestesülése és hordozója minden létező élet.
8. Az élőlények egyenrangúak, kivéve a kártevőket, a másokon élőködőket, akik a természettel mindegy szembefordulva, megbontják a természet rendjét. Az őshit alapelve: *a Nap mindenkire egyformán süt. Ez pedig azt jelenti: minden teremtménynek joga van az élethez. Minden élet szent és sérthetetlen. Az emberi élet fenntartására fordított növényi- és állati életeket áldozati szertartásokkal engeszteli ki a természettel összhangban élő ember.*
9. Az emberi sokaságot elnyomó-elnemorító, életek, vágyak, érdekek fölött tobzódó hatalom nem az égből ered, hanem az önmagával meghasonlott ember, a romlás oldalára állt alantas ember terméke.
10. Az Isten nem az emberiség és a földi világ fölött korlátlanul uralkodó, vak alávetést követelő s az emberi tömegeket félelemben tartó zsarnoki hatalom - mindez kicsinyes, alantas gondolkodásra vall és ellentétes a mennyei erők szándékával. Az Isten, a Magyarok Istene, a Napisten nem keveredhet ilyen silány és alantas gondolkodásra valló hitványságokba. Az emberiség és a magyarok ősi Istene az Ember mennyei jótevője, segítője, gyöngeségeinek megértője és megbocsátója, s minden törekvése arra irányul, hogy a földi halandók életét minél szebbé, jobbá, boldogabbá tegye, ezt tekintvén egyedüli és méltó hivatásának. A magyarok ezért nevezik - elrabolt istenükre tudatuk alatt is emlékezve - istenüket mindmáig Jóistennek, Atyaistennek, Nagy Istennek, Bölcs Istennek, Öregistennek.
11. A magyarság, mint az emberiség Aranykorából eredő és az aranykori hagyományokat viselő nép, természeti-történelmi eredőiből fakadóan, tudva-tudatlanul,

veleszületett emberi alkatában is, mindmáig jobbára az aranykori isteni törvények, igazságok, erkölcsi követelmények szerint él. *A magyar nép szava ezért isten szava.*

12. A magyarság, mint az aranykori hagyomány letéteményese és hordozója, csak olyképpen őrizhette meg örökségét, ha őshazájához, mely természetadta jupon került birtokába, mindvégig töretlenül hű marad, és azt mindennel és mindenkivel szemben megvédi fiai életének árán is. Történelme legutóbbi tízezer évének viharzásai közepette elkerülhetetlen volt, hogy a Kárpátok közébe hódító, ellenséges, téridegen néptömegek törjenek be, s a magyarságnak roppant véráldozatokkal újra meg újra vissza kellett ragadnia hazáját a betolakodóktól. Az őshazához, az ősi magyar szülőföldhöz, élettérhez való mindenek fölötti ragaszkodás és önfeláldozás világméreteken is páratlan eposza a magyarok utóbbi tízezer éves története. A magyar élet, a magyar lélek legmagasztosabb vonása az őshazához való rendíthetetlen ragaszkodás, a haza mérhetetlen szeretete. Ez az egyik legfőbb meghatározó vonása ősi hitvallásának is, amely a vízözönt követő évezredek viharzásai közepette mindinkább történelmi jelleget öltött.

Teljesen világosan kell előttünk álljon: minden vallásnak szükségszerűen a létezés legfőbb kérdéseire kell irányulnia. Ez a vallás lényege. Ezért fordulnak a végső kérdések megválaszolását remélve, a valláshoz az emberek. Nem tartozik ránk itt annak megítélése, mennyire teljesítik a különféle vallások ezt a szükségszerűséget.

A magyar nemzet története meglehetősen elüt a többi nemzetétől. Tudjuk, a világtörténelem népek tragédiáinak végtelen sora. Mégis néhány végképp kiirtott, megsemmisített nagy néptől eltekintve, tán egy népnek sem olyan tragikus a sorsa, mint az ókori szkitasággal azonos magyarságnak, amelyet addig irtottak, míg a világtörténelem egyik legnagyobb múltú és lélekszámú népéből kis néppé sorvadt, és szégyenletes nemzetközi bűncselekmények során még ősi hazáját is feldarabolták.

Érthető hát, ha a magyar ősvallás a történelemmel és a magyar őshazával, a Természet szellemi erőivel forrott össze. Ez a magyarság legfőbb központi kérdése, emellett minden egyéb eltörpül, így aztán nemzeti vallását is a Természet és a történelem határozza meg. Erre a legfontosabb kérdésre keres választ nemzeti vallásában is. Ebben üt el minden egyéb vallástól. És miként a magyar ősvallás nem tárható fel a valóságos magyar őstörténet megismerése nélkül, ugyanúgy a magyar őstörténet lényege sem fogható fel vallási jellegének kibontakoztatása nélkül.

A kutatás és a nemzet számára a magyar őstörténet és ősvallás összefonódása nem remélt nagy szerencse, mert e nélkül, őshitünk történelmi jellege nélkül, történelmi alapok nélkül a magyar ősvallás feltárása reménytelen feladatnak bizonyulna (miként némelyek annak is minősítették), s minden ez irányú kísérlet befelelladna a talajtalan spekulációknak abba a mocsarába, melyben a vallások többsége (és híveik tömege) kilátástalanul vergődik.

Üldözött, s minden hivatalos megnyilatkozásból gondosan kihagyott ősvallásunk s az általa táplált nemzeti meggyőződésünk teremtette meg az alapjait annak a minden képzeletet meghaladó titáni küzdelemnek, amelyet a magyarság tízezer éven át hazájáért folytatott. S ennek a küzdelemnek a felmérésében aranykori hitregéink segítségével talán még a vízözön korhatároló sötét vízfüggönyén is túlléphetünk.

Még mindig a sajátosságoknál tartva, fel kell hoznunk ősmondaköreink egy rendkívül jelentős vonását. Míg a világ valamennyi mondája jobbára egy adott időhöz, korhoz

kötődik, addig az ősi magyar mondakörök, kivált a visszatérési mondák, roppant időtávolságokat hidalnak át. Csodaszarvas-mondakörünk például bizonyíthatóan közel tízezer éves időközt ível át a vízözöntől a 896. évi álmos-árpádi visszatérésig. S kétség se férhet hozzá, Európában egyedül a magyarságnak vannak ilyen szédítő időtávlatokat átfogó, mágikus őshiedelmekkel összekapcsoló történelmi mondái.

10.) ÉGMONDÁINK PÁRATLAN FÜZÉREI

Magyar égmondák! Ki tud valamit róluk? Bármit is? Soha nem hallott fogalom. Még az ötkötetes Magyar Néprajzi Lexikon és A magyar nyelv történeti-etimológiai nagy szótára se tud róla, noha valósággal beterítik az eget történeti és ősvallási mondáink, őstörténetünkbe ágyazódó káprázatos tündérköpennyel, amilyen aligha van bármelyik nemzetnek is a föld kerekén. Ki kell mondanunk: ezekhez akárcsak némileg is közelítő roppant tér- és időtávolság-fogású mondák az emberiség szellemi láthatárából merőben hiányoznak.

Olyan csodálatos s az égről, a mennyei csillagbirodalomról olyan sokrétű és összefüggő képet adó mondavilág ez, mintha nem is emberek, de istenek formálták volna, az emberi szellem lehetőségkereteit meghaladó isteni személyiségek, a kozmikus létezés gigantikus nagyságrendű tér- és időhatárait ölelve a magyar történelemben, évek tíz- meg tízezeit az Aranykortól a vízözönig, a vízözöntől Álmos és Árpád hadainak visszatéréséig, belefoglalva történeteikbe és jelképeikbe jószerivel az egész emberi és kozmikus világot.

És ez a páratlan kincshalmazat ócska kacatként félrevetve hever, szellemi szeméthalmok alá - akár hullahalmok alá - temetve az egész országot elborító nemtelen hadarásban, szellemi szemét- és hazugságáradásban. A közel két évszázaddal korábban élt Csokonaival elmondhatjuk: „Ó, nem fáj-é a szíve / Minden magyarnak, / Hogy a magyar fiakkal / Gondolni nem akarnak?” (Csokonai 1799/1981, 505.). - s a kikényszerített agymosás áldozatai nem akarnak gondolni, tudni se, a magyar történelem szellemkincseiről sem.

A köztudatban ennek a soha fel nem mért mondavilágnak - akár egy romba dőlt ismeretlen palotának - csupán a darabjai élnek. Elámultatáshoz elég, ha akármelyik elemét vesszük, akár a Hadak útja, akár a többi mondakört. A Csodaszarvas képében például a monda a kozmikus létezést, a csillagözönös Világegyetemet eleveníti-teszteli meg. Elképesztően pazar, léleknyűgöző látomás! A Kozmosz megszemélyesítése, megelevenítése egyetlen lény, egyetlen erre alkalmas állat, a Csodaszarvas alakjában, akinek révén maga a megelevenedett Kozmosz hatol képi formában tudatunkba: szarvai közén hordja a Napot, a Holdat, oldalain a csillagok mérhetetlen birodalmát!

„A napot s a hódat szarva között hozván;
A fényös csillagot a homlokán hozta,
Két szép arany perecz aj! A két szarvába,
Aj! A két ódalán két szép égő gyertya;
Menyi szőre-szála, annyi csillag rajta.”

(Székely népballadák 1979, 214.)

Fenségesebb látomás elképzelhető-e?

S a kérdések kérdése: ki alkotta meg, kik alkották meg ezeket az ámulatos mondafüzéreket, miféle óriásai, heroszai az emberi, nemzeti költészetnek? Hiszen a műköltészet minden alkotása elsápad, elhalványul ezekre tekintvén.

Valós válaszuk csak egy lehet: maga az istenadta nép, az aranykori mágikus létet lelkében hordó nép, ha pedig további igazolás kell, felel a történelem egy nép mérhetetlen áldozatvállalásaival őshona megmentéséért és megtartásáért. A Csodaszarvas-jelkép, ki által maga a kozmikus világ mozdul meg, ezeket az őshaza-visszavívókat vezeti vissza csontig sajjón szeretett, szerelmetes honukba. Korántsem egyedülálló monda ez itt. Ósmondák dandárja kíséri. Vegyük számba itt a fontosabbakat:

- Hunor-Magor mondakör
- Csodaszarvas-mondakör
- Az égből hullott kincsek mondája
- Hadak útja mondakör
- Emese-Álmos mondakör
- A tetejetlen fa mondája
- Mennyőrző szüzek mondája és az ég kapui
- Fehérló-monda

Ezekon kívül még számos mennymonda, ősprege, éghiedelem.

11.) CSILLAGÜZENETEK A MAGYAR ÉGBOLTON

Ég és föld között régidőkben erőteljes mágikus kapcsolat feszült. Közelebb voltak az emberek az éghez, életük része volt, mindennap feltekintettek rá, nem zárták el tőlük mesterséges tetőzetek. Fűrésző szemek figyelték az eget ősidők óta, titkainak megfektetésére törekedve. A mágusok, a korai csillagtudomány papjainak az ősvallás alapjaihoz fűződő ismeretei azonban jobbára eltűntek látókörünkből az inkvizíció Géza nagykirály óta máig tartó évszázadai alatt.

Régi magyarjaink csillagnevekkel borították be a mennyei világot, amelyet bizonyos mértékig a földi világ tükörképének is tekintettek. Oda helyezték az életen túli élet színterét, a másvilágot, árnyékvilágot vagy túlvilágot. Az égre azonban nem juthatott fel mindenki, csak a nemes, érdemes lélek, mikor elvált a testtől. Mikor az „utolsó lehelettel” a halandó „kiadta páráját” - mert a régiek egynek vették a lelket a lehelettel, a lélegzéssel (ebből ered lélek szavunk is) -, a lélek egy ideig élete színterei fölött lebegett, majd vagy elenyészett nyomtalanul, vagy meglehetősen bonyolult úton-módon, feljutott a mennyei régiókba.

Ha az érdemes kutatóink - Toroczkai-Wigand Ede (1915), Lugossy József (1855/2000) és mások - által begyűjtött csillagneveket kellően csoportosítjuk, mély bepillantást nyerhetünk abba, hogy őshitünk milyen ágazatai, tartományai fedik a magyar mennyet.

1. Honvédelem

Hadak útja, Nimród csillaga, Magyarok csillaga, Pajzstartó csillag, Bajnokcsillag, Lehel kürtje, Hármashalom csillag, Hadvezetőcsillag, Hadhajtó csillag, Hadakozó csillag, Három hadnagy csillag, Székelyek csillaga.

2. Ősvallásunkkal kapcsolatos fogalmak

Tündérek csillaga, Tündérek palotája, Tündérfő csillag, Tündérek tánca csillag, Aranycsillag, Aranypálca csillag, Arannyal versengő csillag, Bába motollája csillag, Boldogasszony motollája, Istenkalácsa, Isten palástja csillag, Nagytátos csillag, Nászvesztő csillag, Szerelemcsillag, Szépasszonycsillag, Kisasszony öröme csillag, Kincslátó csillag, Napválasztó csillag, Nagyasszonytárszekere, Nagyboldogasszony csillaga, Mennyország kapuja csillag, Mennyország ablaka csillag, Mennyország határa csillag, Óriás gázlója csillag, Óriásverem csillag, Szélvészcsillag, Isten barázdája csillag, Világosságghozó csillag, Pünkösdcsillag, Úristen vetése csillag, Sárkány gázlója csillag.

3. Paraszti világ

Béres szekér csillag, Kisbéres csillag, Rétszagoló csillag, Rózsaőrző csillag, Szilkehordó csillag, Tavaszhozó csillag, Határjáró csillag, Bojtárkettőse csillag, Csőszcsillag, Ebédhordócsillag, Nyájörző csillag, Ostoros csillag, Ökörhajtó csillag, Ökörkereső csillag, Ökörpásztor csillag, Ökrészcsillag, Pásztorcsillag, Pásztorbotcsillag, Pásztor-serkentő csillag, Rónakirály csillag, Rónaőrző csillag, Rónapallér csillag, Sallócsillag, Szarvas legeltető csillag, Szekeres csillag, Szekérhuggy csillag, Szérűcsillag, Tévelygő juhász csillag, Árpaérlelő csillag, Bírák gyűlése csillag, Ekehajtó csillag, Cséphadaró csillag, Felnagy (Falunagy) csillag, Harmatlegelő csillag, Járomszegcsillag, Kaszáscsillag, Jászöröme csillag, Kaszás emelője csillag, Kaszásfarka csillag, Kaszágázlója csillag, Kaszággyöngye csillag, Kaszástelke csillag, Kaszás zombékja csillag, Puszták lobbanása csillag, Szántócsillag, Szántóvas csillag, Szőlőérlelő csillag.

A magyarság ősvallásának tündöklőbb tükrét, Kárpát-medencei őshonosságának, magyar ősparaszságának titkosabban rejtett bizonyítékait elképzelni is bajosan lehet a csillagos égbolt e magyar névtanújeleinél. Bátorsággal vallhatjuk hát őshonosságunkat. Parasztságunk ősvoltának ténye fel van írva a mennybolt csillagaiba.

12.) A HADAK ÚTJA MONDA REJTELMEI

A magyar őstörténetnek az ősvallással való összefonódására a legszemléletesebb példáját égmondáink, s ezek közül is tán leginkább a Hadak Útja és a Csodaszarvasmondakör nyújtja. Őshitünk az ég roppant csillagtartományaira, a Galaxisra, Galaxisunknak az égbolton áthúzódó ágaira veti őstörténetünk írásos formában megsemmisített történéseinek tényét.

Őshiedelmeink szerint holt hősök lépteinek csillagporából támadt az Égi út, s látványos léte szüntelen vonulásaikat jelzi. Szédületes mennyei látomásos elképzelés: hazájukért holt szkíta-magyar hősök szekereinek és lovainak égi száguldásai nyomán született az égen végighúzó nagy fehér út, azaz maga a gigászi csillagrendszer, a Galaxis, amely maga is egybefonódik holt eleink másvilági létével, hajdani haditetteivel. Maga e csillagszerkezet se más, mint halott hőseink felporzó lábnyoma.

13.) MIÉRT MENNY A MENNY?

Égmondáink vázlatos áttekintése előtt beleütközünk a kérdésbe, miért van kettős neve a magyar égboltozatnak, miért nevezzük égnek is mennynek is?

Maga az ég mintha nem szorulna magyarázatra, annyira világos a szó jelentése, mivel egybeesik ég, égni igénkkal. Világos dolog, hogy az égéssel függ össze. Maradtak is ránk régi Tűzég stb. elnevezések. Nem kell nagy elmeél annak a kiderítéséhez, hogy mivel függ össze ez az elnevezés. Nyilvánvalóan a Nappal. Ebből pedig, a Nap tüzének az egész égboltra alkalmazásából, könnyű ráeszmélnünk, hogy az égre alkalmazott ég megjelölés még az ősvallás korából eredhet, és a napistenhittel függ össze. De honnan eredhet, és valójában mi lehet a jelentése az ég másik nevének, a mennynek?

Régi eleink a maguk ésszerű gondolkodásával arra törekedtek, hogy a világ jelenségeit jelképekben fejezzék ki. A jelképnek csak akkor volt értelme, ha kifejezte az adott jelenség lényegét, igazi mivoltát, s ekként mintegy megvilágította elnevezését, olyannyira, hogy jobbára elegendő volt magát a jelképet kimondani, hogy mindenki értse, s mélyebben értse a felmerült jelenséget, mintha csak nevét ejtették volna ki. A régiek tudták, nagy felelősséggel jár a szó, a tárgyak, jelenségek megnevezése: felelősséget visel, aki kimondja s az is, aki hallja az igét. Jelképek, ősképzetek sűrű s számunkra már titkosnak tetsző rendszere alakult ki az évezredek folyamán, amelyet jószerint megközelíteni se tudunk.

A régiek felfogása - megfigyelése - szerint minden földi élet az ég száguldó titokzatos lényétől, a Naptól ered. A Napot tartották minden jó eredőjének és a termékenység kútfejének, földi jelképét pedig a hím nemzőerő megtestesülésében, a Naphoz hasonló száguldásra képes fehér ménlóban, az ősi termékenységkultuszok megszemélyesítőjében találták meg. A fehér ló a régi magyarok jelképtárában egyértelműen a földi világot megtermékenyítő Napot képviselte. Általa lett az ég, a menny, vagyis a mén hona, az égi mén országa, csekély névalak változással: *menny*, vagyis vallási vetületében *mennyország*.

A mén, a mén, a mén! - a termékenység jelképe! - S tudjuk, hajdanta, régidőben világszerte el voltak terjedve az élet továbbadásának szentségét hirdető, életközpontú termékenységvallások. A ménről nyerte az ég gyönyörű menny nevét. A menny tehát ősi elképzések szerint *A termékenység hona, a mén országa, vagyis mennyország*.

Ősvallásunknak egy szerény szilánkja ez a szó, mégis mélyre világít. Az égi ménnek, a mennynek ez az országa ugyanis, miként az elmondottakból kivehető, merőben más volt, mint ama mennyország, amelyet az ősnymok torzított átvételével a judeo-krisztianizmus alakított ki. Ki ne látná, aki tekintetét erre veti, hogy ősi *mennyország, a mén országa* igaz és természetű volt, mindenben a valóságot tükröző, miszticizmus nélküli és a valóságnak megfelelő: a Nap révén az élet fenntartója, *az áldott Nap áldott országa, a mennyei termékenység hona*. Ebből bontakoztatták ki a felhők fölött tanyázó angyalok mennyország misztikus képzetét.

14.) MIÉRT TEJÚT A TEJÚT?

Tejútnak nevezik. A tej ráfröccsent az égre.

Miként esett meg ez? Borzasztó egyszerűen. Valaki felnézett az égre, látta az eget átszelő tejfehér sávokat és hallatlan elmeélel a tej ötlött eszébe, valami olyasféle, hogy felhabzón, mint holmi tűzre tett lábasból, kifutott és szétfolyt odafönt a tej. Gyermekversre alkalmas gondolat:

„Fekete kancsóból
kiömlött a tej.
Fényesen folydogál
sosem folyik el.”

A világ különböző népei mintha nem tanúsítottak volna túlságos képzelőerőt a Galaxis-ágak elnevezésében. A választék ugyanis meglehetősen szegényes. Az ókoriak közül még a görögök a legszellemesebbek. Úgy vélték, az égről lebukott Phaeton útjának nyoma. De náluk is előjön a tej: Héra istennő szétfröccsenő tejének is mondták. Vizsgálódásunk talán némileg fényt vethet régebbi népek csillagászati kultúrájának fokára is.

Lássuk a négy nagy nyugati nép által alkalmazott elnevezéseket. Angolok: Milky Way - azaz: Tejút. Franciák: voie lactée - azaz: Tejút. Németek: Milchstrasse - azaz: Tejút. Olaszok: via lactea, via di lacte - azaz: Tejút.

Mind csak Tejút, Tejút, és semmi egyéb. Márpedig világos, hogy csillagútra borított képzeletbeli tej sem fel nem gazdagítja látásunkat, sem a Galaxis lényegének megvilágításához nem segít hozzá bennünket, azt inkább eltakarja, határtalan kozmikus mélységeit, erőtenyezőit is elfedi: tejtócsa, tejpatak, tejfolyás csupán.

15.) MAGYAR ELKÉPZELÉSEK

E túlságos képzeletgazdagságú képzőművészetnek aligha nevezhető felsorolás után lássuk a kiteszített szegény rokon, az őstörténetétől megfosztott, csekély műveltségűnek beállított magyarság egykori csillagkultúrájának idevágó megnyilvánulásait. Mihelyt ebbe az irányba tévedünk, képek káprázatos orkánjába keveredünk, másutt soha nem hallott képek, jelképek, ősvallással kapcsolatos ősképzetek, őshiedelmek színeképvényei közé.

Kezdjük azzal, hogy Galaxisunk égen látható ágainak a magyarban jószerint áttekinthetetlen gazdagságúak az elnevezései. Olyan ősképzetek pazar halmazata ez, amelynek minden eleme hajdani magas szintre fejlődött ismeretlen csillagászati kultúrára utal, s a leghatározottabb kapcsolatban áll a magyar őstörténettel és a kiirtott magyar ősvallással. Óskori, őseredeti képzetek, kozmikus mondák törmelékei sorakoznak itt, amelyek a maguk módján egyedülállóak és hasonlíthatatlanok, s a világ köztudata számára jobbára ismeretlenek.

Íme egy csokor Galaxisunk ősvallási színeképeiből:

Világ-gyűrű, Csillagszekér, A Nap ragyogó köre, Istenútja, Lelkek útja, Éjszakai szivárvány, Tündérek útja, Tündérek járása, Tündérek fordulója, Tündérfátyol, Égútja, Égi országút, Fejér köz, Fehér út, Égi árok, Csillagösvény, Istenbarázdája, Éjjeli kegyelet,

Kerekudvar, Hadak útja, Seregek útja, Csaba útja, Szépasszony vászna, Hajnalhasadék, Ég sárkánya (Toroczkai-Wigand 1915/1998, 34-37.; Bödők 1986, 35-40.; Lugossy 1885/2000, 76, 81, 115, 116.)

16.) FÉNYEK A HADAK ÚTJÁN

Galaxisunk ágainak legközismertebb magyar neve a *Hadak Útja*. Ezt a fogalmat minden egyes magyar, még a gyermekek is ismerik, s ez elég meglepő, ha tudjuk, hogy épképzeteink, kiváltképp a *Hadak Útja* nemcsak őstörténetünknek, de ősvallásunknak is valóságos csomópontja. Fennmaradását természetesen nem a hagyományirtók méltányosságának köszönheti, hanem annak, hogy gyökereit a nemzettudat mélyébe bocsátva, egyszerűen kiirthatatlannak bizonyult. A fejszék, döfőlő dárdák, vaskók fölötté csattogtak, s kegyetlenül megcsonkították, de magához a központi képzethez nem hatolhattak le, és így a nemzet közkinccse maradt, jelentése áttevődött a háborús megpróbáltatásokra is, miként erről a kuruc-kori vers is tanúskodik:

„Megjártam a hadak útját,
Nem tartottam lovam száját!
Nem tartottam lovam száját,
Most siratom magam baját.”
(Makay 18. sz./1993, 34.)

A Lugossy József, érdemes kutatónk feljegyezte székely ősmonda szerint a „*A Székelyek Járó csillagának*” nevezett Csaba, mikor értesül a székely nép megtámadtatásáról „lobogva viszi a hírt a földről az égi csarnokokba.”

„Már itt lent az utolsó csata készül: maroknyi nép az ellenség árjával szemközt, midőn egyszerre paripák dobogása és fegyverek moraja hallatszik s fényes hadak némán vonulnak éjente az égen fölfelé, a dicső hadtársak, kik háromszor jövének segítségre, most negyedízben, mint hallgatag szellemek hosszú sorban nyomulnak a csillagos égen keresztül feleik segedelmére s leszállnak ott, hol a kék boltozat ama havasokkal ölelkezik. Nincs halandó erő, amely megállhatna a halhatatlanok előtt: rémülés szállja meg a tenger ellenséget s futnak mindenfelé, többé hátra sem tekintendők. Azóta áll a székely háborítatlanul s nemsoká véget ér hű őrködése (...). A fényes hadak ösvénye pedig, melyet jöttökben és visszatértökben taposának, eltörölhetetlen marad az ég boltozatán: az ő lábaik és lovaik patkóinak nyomdoka az, mit derült éjfeleken mint tejfehér szalagot látsz tündöklenni a magasban, s melynek neve azon órától fogva hadakuta a székelyeknél, melyre tekintve megemlékeznek ők Csabáról s hős apjáról Eteléről.” (Lugossy 1885/2000, 37-38.)

Megragadó ez a mondaváltozat, s kiváltja a sokat szenvedett székely-magyar nép iránti együttérzést. Hiba volna azonban elhallgatnunk, hogy a székelység a maga ősi mivoltában megtörhetetlen s a magyarságnak egyik legéletrevalóbb ága, amely a legmostohább történelmi viszonyok között is fenn tudta tartani magát ősi szülőföldjén. Európának és a magyarságnak egyik legősibb, legnemesebb néprésze ez, s ha él a világon nép, amely az emberiség világörökségének s önmagában is e világörökség részének mondható, úgy bizonyára a székelység, az erdélyi magyarság az, melynek lélekszáma

még napjainkban is nem kevesebb, mint közel hárommillióra tehető.

Köztudatunkban, sajnos, a Hadak Útjáról már jóformán csupán annyi maradt, annyi él, hogy veszélyeztetettség esetén a Hadak Útján jön az égi segítség, s innen térnek vissza Atilla nagykirály fiának, Csabának vitézei, hogy segítséget nyújtsanak bajbajutott nemzetüknek. Ez az ősi néphiedelem őstörténeti gyökerű, a hazai magyar népnek arra a sok évezredes történelmi tapasztalatára épül, hogy mikor külső betolakodók révén a haza bajba kerül, mindenkor támad segítség, s akárha a természetfölötti isteni erők közbeavatkozására történne, mindig jön külső segítség. Mélytudatunk, amely a történetek rejtett összefüggéseit, háttérokait keresi, hajlamos rá, hogy már egyetlen szerencsés fejlemény, egyetlen menekülés esetén is az égi hatalmak jótévő beavatkozására gondoljon. A hazai magyarság pedig az utóbbi tízezer év során számtalanszor jutott bajba, végveszélybe, mégis mindenkor megmenekedett a - természetfölötti erők által mozgatott - kívül tartózkodó s a bajbajutott haza segítségére siető, honvisszavívó hadseregek révén. Mi sem természetesebb hát, hogy e lélekemelő események hatására mondát szült a nép a hazát felszabadító régi hősokról, akik a nagy égi országúton térnek vissza a természetfölötti erők akaratóból. Hozzájárultak ehhez természetesen a mennyéggel, túlvilággal kapcsolatos ősvallási hiedelmek, melyek, mint látni fogjuk, hatalmas rendszerré álltak össze.

Mikor keletkezhetett ez az ősmonda?

A magyar honvisszavételek, miként azt a Tárih-i Üngürüsből tudjuk, közvetlenül a vízözönt követően kezdődtek. Nimród fia, Hunor, a magyar honvisszavételek első történelmi hőse. A következő évezredekben újabb honvisszavívások sora zajlott le. Miként lehetséges, hogy a Hadak Útja monda erős szálakkal, s a kizárólagosság igényével Csabához, Atilla fiához kötődik, annyira, hogy némelyek egyszerűsítve, Csaba mondanak nevezik. Lehetséges-e, hogy ilyen későn, az V. században, Atilla birodalmának megsemmisítését követően alakult ki ez a monda? Lehetséges-e, hogy a korábbi honvisszavívások sora valamilyen rejtélyes, ismeretlen okból kirekesztődött, illetve nem volt alkalmas rá, hogy a monda képzetét a népi tudatból kirobantsa? Ez ellentmondana a tömeglélektan törvényeinek. De van itt még valami. Ez a monda nem lehet késői képződmény. Kizárja ezt ősidőkbe visszanyúló hiedelemrendszere, számos, zömében máig sem feltárt ősvallási vonatkozása, ősvallási háttere. Minden jel egyöntetűen arra mutat, hogy a Hadak Útja monda évezredekkel időszámításunk előtt alakult ki.

Hogy kapcsolódott mégis Csabához?

Csaba, akit két testvérével, a két másik Atilla-fíúval, valamennyi magyar hőssel egyetemben rágalmakkal árasztottak el, régmúltunk egyik legpéldaadóbb hőse volt, méltó fia apjának. Akárcsak két testvére, és az egész nemzet, ő sem nyugodott bele a sötét világerők által szétvert Hun Birodalom vesztébe, feldarabolásába. Minden lehető, elképzelhető megtett a haza helyreállítására, s utolsó lehelete, utolsó szava is a haza felszabadítása volt, ezt a szent kötelességet hagyta végrendeletében minden magyarra. Mikor a veszített crumhelti csata után, fegyveres segítség reményében Görögországba távozott, székely véreinek esküvel fogadta, amíg él, ezért él, s mihelyt lehetségessé válik, szabadító hadaival visszatér. Így Csaba sorsában mintegy megtestesítette a magyar sorsot, és így a magyar sorsot jelképi tömörségbe foglaló, már kialakult ősmonda főszereplője új nevet kaphatott. Mondják, az új Nap eltakarja fényével a régít.

További megnyerő vonása ennek az ősmondának, hogy nem holmi háborús szemlélet tükröződik benne, hanem egyszóval és kizárólag a hazaszeretet, a hazához való, síron is

túlható ragaszkodás. Nem támad senkit, csak véd. Valójában a szeretett haza, az édes szülőföld, az őshaza védelmének, megsegítésének eposza ez, az *égrekelt hazaszeretet mondája*.

Ami még nem világos: miként, miféle módon kerültek a hősök lelkei a Hadak útjára, és onnan miként jutottak vissza földre? Ezt a későbbiek során kell kifejtenünk. Bizonyosra vehető, hogy a haza területén kívül, Európa keleti területein, a Nagy Szarmata pusztaságon, a hajdani őskori Nagyhaza területén tartózkodó magyar egységek vitézei nyárestéken a szabad ég alatt heverve s a nagy égi út halványan fehérlő csillagvonalatait figyelve arról ábrándoztak, hogy miként a nagy égi út is a kárpáti haza felé halad, egyszer majd ők is útra kelnek az őshaza felé és visszatérnek a réglátott tájakra, szeretett övéik közé. Mert a keletről nyugat felé húzódó égi út az őshaza felé mutatott.

17.) ŐSVALLÁSUNK MÉLYREZÁRT TITKAI

A Hadak Útjának a mennyégre vonatkozó őshiedelmei mindenre kiterjedő szerves rendszert alkotnak. Képtelenségnek tetszett volna a régiek szemében, ha valaki azt állítja, hogy az ég - üres, nem tartozik a földhöz és valójában nincs is, egyszerűen nem létezik, érzékcsalódás csupán. Eleink éppolyan valóságosnak vették az égi, mint a földi világot. A lét e két tartományát mágikus erők kötötték össze. Kétségtelen volt, hogy a Föld az Ég hatalma alatt áll, hiszen az égből áramlott a jó s részint a rossz is a földre: a fény, a világosság, a meleg, a tűz, az eső, de innen szakad a világra a dermedtő fagy, a sötétség, a pusztító tűz, a fürgeteg és a szélvihar: a földi halandók sorsa az égiektől függ.

Az elszakíthatatlan kötelék által egymáshoz kapcsolódó két világtartomány lakói közt az érintkezés egyfelől az églakókkal való mindennapi érintkezést fenntartó madarak révén történik, másfelől az *Ég Kapuin* keresztül. Maga az égen végighúzó, s az égbolt hajlatát követő nagy országút is az Ég Kapuinak a meglétét jelezte. Nyilvánvaló volt, hogy az Ég Kapuinak ott kell lennie, ahol az égi országút lehajlik a földre, és érintkezik a földdel (azaz a látóhatár peremén). Innen vezetnek át az utak a földi világtól az égi világba, a való világból a „másvilágba”, túlvilágba vagy árnyékvilágba, és természetesen fordítva is, hiszen a közlekedésnek szükségszerűen kétirányúnak kell lennie.

Az Ég Kapuin való átkelés zavartalanságát, ellenőrzését külön mennyei őrzők biztosítják (ennek milyenségére a későbbiek során térünk ki), mivel a menny országába nem mehet fel tetszése szerint bármikor akárki, nem is említve, hogy üres életű emberek, élősdiek, kártevők, gazfiak egyáltalán nem juthatnak fel a mennybe, nincs ott semmi keresnivalójuk, s lelkük, ha van lelkük, holtuk után úgy foszlik szét, úgy oszlik el, akár a füst, a pára. De maguk a mennybejutottak sem járhatnak oda-vissza szélsúlyuk, kényük szerint, mivel így emitt is, amott is zavarokat okozhatnának. Szigorú, s egyszerű rend szabja meg, mit lehet, s mit nem lehet.

A földre való visszatérés nagy kiváltságában csupán a nagy szellemek, a hivatásukért élő, s hazájuk védelmében elesett hősök részesülhetnek. De még ők is csupán akkor, ha a magyar hazát, népet támadás éri, ha ellenség tör az országra s fegyverrel, vagy alattomban megszállja ősi szent felségterületeit, jármába vetve igazság- és békeszerető népét. Ekkor megmozdulnak az égi erők, fölserkennek a menny csillagmezőin tanyázó büszke hősök, a menny útjai porzani kezdenek, s a bajnokok egybeseregelve, harcra riadva visszatérnek - akárcsak tízezer év honszabadító hadai. (Vagy azok visszfényeként?)

Ősvallási vagy őstörténeti néphiedelmek mindezek? Vagy éppen valóságos történeti tények vallási áttételei? Ki tudná eldönteni? Nem is kell, nem is lehet eldönteni. Éppen annyira ősvallás ez, mint őstörténelem. A kettő együtt, szétválaszthatatlanul egybe mosódva, egybefonódva. Így válik kétszeresen hitelessé. Egyik a másikat tükrözi, igazolja.

18.) ISTENJÁRÁS A RÉGI REGÖS NAGY REGEÚTON

Kapuk az Ég alján, Utak az Égből a földre, utak a földről az égbe. Őshit és regeszó. Közlekedés az Ég és Föld között. Regöseink elűzettek. Egy szálig kiirtattak. Énekesrendjeink, regösénekeink egy-kettő híján eltöröltettek. Regöseink, akik magának az Atyaistennek követei voltak, vadlövő vaddá váltak. Ki tárja fel, s mikor, mit veszítettünk? Erről szól regösének-feljajdulásunk:

„Ne siess, ne siess, uram, Szent István király,
Az én halálomra.
Én sem vagyok vadlövő vadad,
Hanem én is vagyok az Atyaistentől
Hozzád követ,
Haj regülrejttem, haj regülrejttem!”

Micsoda tanúbizonság az Isten követeinek István korabeli üldözésére! De gondoljuk csak meg: Atyaisten követe hogy lehet egy regös? Nyilván csak úgy, ha nem holmi közönséges, egyszerű énekmondó, hanem olyasvalaki, aki révüléssel „látásai” révén kapcsolatban áll a természetfölötti mágikus erőkkel, az égi hatalmakkal, más szóval, az Atyaistennel. Vagyis előidőnk regöse - mágus, varázsló, pap és énekmondó egy személyben, az ősvallás képviselője, hiszen csak így módon lehet az Atyaisten követe. S az ősi magyar Isten papja vált vadlövő vaddá - törvényen kívül helyezett léletté, akire büntetlenül bárki kést foghat.

Hazánk egykori keleti szent övezetéből, Moldvából, ráolvasó ének formájában fennmaradt, s mindmáig amolyan bűvölő-bájos ráolvasó szöveggé keletkezett, régiveretű regösének új s ismeretlen vetületeit tárja fel a Hadak Útja mondának. Meg kell itt megjegyeznünk, hogy regösénekeink területe hasonlíthatatlanul szélesebb, semmint gondolkodásunk, s magában foglalja gyermekmondókáink, lakodalmi énekeink, szerelmi népköltészetünk számtalan alkotását. Moldvai csángók regösénekének tájain szembe találhatjuk magunkat az Atyaistennel, azzal az Atyaistennel, aki követeivé tette a regösöket. Ha eddig nem találkoztunk volna vele, és személyesen nem ismernénk, akkor is azon nyomban ráismernénk, ősvallási - történeti - nyelvi hagyományaink alapján. Ő a mi hasonlíthatatlan Jóistenünk, Öregistenünk, jótevő Nagyistenünk: nem téveszthetjük össze senkivel, embersége árulkodik, ő az, csalahatatlanul.

Kitetszik ebből a sajátos formában fennmaradt ősvallási mondából az is, hogy a Hadak Útja nem kizárólagosan a csaták hőseié, bátorsággal közlekednek rajta mások is, így maga az Öregisten is. Békésen, gyalogosan baktat rajta, s noha útjának pontos célja megjelölhetetlen, kétség se fér hozzá, hogy éppen hazánk felé tart valamiért, itt van elintéznivaló ügyes-bajos dolga, s hol jönne máshol a mennyből a földre, mint a Régi,

Égi, Regös Nagy Országúton? Nagy összekötő kapocs ez az út, amolyan főútvonal Ég és Föld között, mennyei csillaghíd a két tartomány között. Kövessük kissé járását.

Első rész: Idézójellegű fájdalmas felkiáltás:

„Ram, mindenható Isten!
Áldott Urunk Isten!”

Második rész: Öregisten és a betegségokozó démonok találkozása.

„Múlék regös nagy út,
Rajta megyen vala áldott Urunk Úristen.
Előtalála hetvenhétféle veres csúzt.

Mondá áldott Urunk Úristen:
Hová indultatok ez regös régi nagy úton?

Megszólala Hetvenhétféle veres csúz:
Ha minket azon kérdessz, Urunk Úristen,
Hova megyünk, úgymond?
Mink is elmegyünk, úgymond,
Ez fekete föld színére,
Áldott ez testbe,
Teremtett lélekbe:

Szálás húsát szaggatjuk,
Piros vérét megisszuk,
Száz tetemét tördeljük,
Száz ízit, száz fordikáját.

Hogy ezt hallá áldott Urunk Úristen:

Tik se mehessetek, úgymond,
Ez fekete föld színére
Ez én áldottam testbe.
Tük is siessetek az tenger szigetibe,
Kegyetlen óriásoknak szálás húsát szaggassátok,
Piros vérét megigyátok!

Azt meghallák, elsietének:
Menének tenger szigetiben...”

Áldott Urunk Úristen teljesítette hivatását, elűzte a bajkoczókat népe felől. Példás embersége az egész történetből kiütökzik. Még a betegségokozó démonokkal is barátságos hangon beszél, nem förmed rájuk, nem kiált, nem parancsol és főleg - nem fenyeget, ez fölösleges is volna, és nem is illene hozzá. Ha jobban megnézzük őt, járásában, magatartásában éppenséggel olyan, akár egy bölcs, derék magyar parasztem-

ber, aki nem rikácsol, nem hadonászik még baj esetén sem, s az igazságot úgy érvényesíti, hogy kimondja az igazságot.

19.) ELTÖRÖLT ÉNEKESRENDJEINK. BŰN A MAGYAR ÉNEKEK HALLGATÁSA

Hova tűntek énekes rendjeink? Mi volt a bűnük? Mit követtek el? Miért töröltettek el úgy, hogy legtöbbször híre-pora, még neve sem maradt ránk? Hova lettek a regösök? Hova a kobzosok? Hova a lélek, az emberi lélek lelkezett kürtösei, a LÉL-ek, LEEL-ek, Lehelek rendje? Hova a hadi tárogatók és más ősi fúvós hangszerek megszólaltatói? Hova dobverők hadi acélfala?

Sátáni erők szabadultak rá a magyar nép istenvetéseire, s kipusztították mind, csaknem nyomtalanul. Adynak van egy különös verse: „Bajvívás volt itt: az ifju Minden / Keresztül döfte Titok-dárdával / Az én szivemben a Halál szivét, / Ám él a szívem és él az Isten.” (Ady 1910/2004, 265.). Valahogy mi is így jártunk. Ősvallásunkat eltörölték, és íme - Él az Isten! Az ősi lélek, ha nyomokban is, de fennmaradt, s fekete századok tört híd-ívein át visszatér. Szkíta-magyar eleink énekes hagyománya jeltelen ősidők homályába vezet, tán az Aranykorig, a napistenhitig. Már Anakreon is (i.e. 572? - 487?) beszövi ezt dalába:

„Ne űzzük többé így, zajjal, lármával
Boritalnál a szkíta vigadást.”

Tán épp egy efféle vigadás után költötte ezt. Mert a szokás a hellénekénél is meggyökerezett, miként ezt a Bacchus-féle termékenységi ünnepélyek, a bacchanáliák is tanúsítják. De - hazai, közel-keleti, ős-mezopotámiai hagyományokkal együtt - azt is jelzi, hogy az effajta vigadózásoknak - életünnepléseknek - hajdanta valamikor vallásos jellege volt. Erre utal az, hogy a magyar ember, italozás kezdéskor, áldomáskor még ma is kilöttyint egy kortyra valót poharából a szomjazó szellemeknek. Az istenek tiszteletére kezdett poharazgatásból egyfelől kinőtt az egyházi ének, a kórus, másfelől a regösének, a vitézi hősének és a népdal.

Priszkosz rétor, Atilla kortársa, a bizánci historikus (és titkos diplomata), megkapó szavakkal írja le, miként adták elő a dalnokok Atilla udvarában a hősi énekeket, és énekük milyen hatást tett a jelenlevő magyar bajnokokra. Valamennyien, akik ott voltak, a hősének hatása alá kerültek: élemedett férfiak arcán csurgott a könny.

Montesquieu *A rómaiak nagysága és hanyatlása*-ban a következőket fűzi ehhez: „Egyébként az ilyenfajta vitézség magától értetődő egy olyan nemzet vezérének, ahol a gyermekek rajongva hallgatták apáik hőstetteinek az elbeszélését, és ahol az apák azért könnyeztek, mert nem tudták utánozni gyermekeiket.” (Montesquieu 1734/1975, 185.).

„A firól fira hagyásnak népszerű és biztos módja náluk az énekelt költészetben állt - teszi hozzá Amadé Thierry, a magyarság egyik nagy francia barátja. - úgy látszik, hogy a költészet közintézmény volt a húnoktól eredt nemzeteknél. Attila életében láthatni, hogy a fiatal lányok, kik üdvözlésre a királyi lak kapuihoz vonultak, hosszú sorban, fehér fátylak alatt énekeltek dicsőítésére szerkesztett himnuszokat, s hogy azon lakomán is, mellyben Priscus jelen volt, a dalnokok énekei, kik a hősök tetteit magasztalák, annyira lelkesítették a vendégeket, hogy minden szemből könnyek peregtek.

Ezen énekek firól fira szállva képezték az ország évkönyveit. (...) Az egész világ költő volt az ős magyaroknál, az egész világ énekelte saját vagy a mások verseit, kísérve a lant bizonyos nemével, mellyet a középkorban koboznak neveztek. Nem csak a mások tetteiről költöttek és énekeltek pedig, hanem gyakran énekelték önmagukat, énekelték őseiket, s minden családnak megvoltak költői, évkönyvei.

Ime Magyarország történetéből egy vonás, melly e tekintetben semmi kétséget nem enged (...)” (Thierry 1864/2003, 106-107.). „Igy költők, énekesek, és énekek *az egyház átkának tárgyaivá lőnek*. Több zsinat mennydörgött kiátkozással fenyegetőzve mindazok ellen, kik ez énekeket ismétlendik vagy hallgatandják” (Thierry 1864/2003, 109.). A lelket próbálták előlni, a nemzet ősvallását, emlékezetét, önmagáról vallott igaz ősi tudását, a lelket, mindenekelőtt a lelket, a lelket, mely énekben, szóban szólal. Lélekirtás nagyban!

Gyökerestül kiirtották a Lehelek rendjét. Mindannyian tudunk Lehel vezérről, aki a monda szerint kürtjével agyoncsapta ellenségét, szolgájául küldve őt a másvilágra. Lél, Leel vagy Lehel vezér a hadi kürtösök rendjének feje volt. A hadi kürtösök a lelket szólaltatták meg a csata viharzása közepette, a harci küzdelem szellemét, a Had Istenének lelkét. A lehelek rendje a lelkek rendje volt. A Lehel kürtje monda titkos lényege, hogy a lélek, a magyar lélek sújtja agyon az ellenséges vezért: a lélek győzi le az erőfölényben levő ellenséget.

A magyarok ütközetei a *lelkek* megnyilatkozásával, a *lél*-ek, *lehelek* felvonulásával és harci indulókra zendülésével indultak. A Lél-ek hadikürtösei nem holmi eleve rögzített énekszámot adtak elő, magát az élethalál-küzdelembe torlódó emberi lelket szólaltatták meg a hadikürtökön, mintegy kiszabadítva azt önnön első világukból és az állati testrészből készült kürt anyagából, azt a borzalmat és borzongató félelmetes nagyszerűséget, amit a halállal való szembekerülés vállalása s a halállal való találkozás robbant ki az emberi lélekből, az élet fölé torlódó mulandóság fenségét és irtózatát. Ez recscent ki, borzadályos töréshangként ez tört elő a hadikürtök karából olyképpen, mintha maguk a hangok is széttépődnének, mintha tarjagos rongyokká tépődve szakadnának ki a hadi kürtökből, már-már szinte embertelenül emberfölötti régióit zuhasztva rá az élet és halál mezsgyéiről a fegyveresen torlódó sokaságra.

Lélek riad kitépődve a szaruból, az állati szarvból készült, s a feszülő emberi és állati anyag lelkét egyaránt hangokba csikorító hadikürtök csapataiból. Mert itt már nincs más lehetőség, csak szembefeszülni, szembefordulni a halállal és megvívni vele. Széttépődik minden, az ember, az élet, az isten. És mégis az Isten szól, a Hadisten, a könnyörtelen valóságok istene. És recsegve, szilaj, ujjongásos halálra szántsággal riog a hadikürtök égharsantató hangfala.

„Harmadnapon kürtödbe fűsz
Torda fia, hős *Bendegúz!*
Zászlóidat a keleti
Szellő vígan lebegteti,
Hogy a turul repdes belé -
Nyugot felé, nyugot felé!”

(Arany 1853/2005, 1165.)

Szétépett lelkek foszlanak rongycafattá a tajtékozó kavargásban, s a lélek kürtjének zengése mindent áthat, és mindent belep. Lél-ek fenntartók, lélekkel lelket riasztók tűzlelkű énekrendje, őshitünk zenei hadcsapata, lélek-szólaltatók viharzó harcvara, olyan hangrend, amit nem lépett túl még semmilyen hang soha, mert lélek szólt a léli hadikürtön, s a lélek örökélő s nem múlhat el sosem.

„Priscustól Galeottóig, Etelétől Mátyás királyig hány krónikás emlegeti az énekmondókat - írja Arany -, kik az ősök, a hősök tetteit dalban örökíték. Ily énekes egyik-másik fejedelmünk udvarában nem elszigetelt jelenség volt, nem csellengő tünemény, melyet a véletlen dobott felszínre: *költők egész raja, osztálya létezett, mely az ének-szerzést szakmányul űzte.*” (Arany 1975, 218.).

„Az ős magyarok (...) szinte eleven képzelődésű, s így képzelemdús és a' költészetre hajlandó nemzet voltak. Hiteles történeti adatokból tudjuk, hogy (...) vallási szertarásaik közt, dombokon és bérceken, énekeket zengettek; hogy halottaik eltakarítása alkalmával azoknak emlékét gyászdalokkal ülték meg; hogy harcaikban énekszóval rohantak közönségesen csatába, s hogy dalnokaik, előforduló alkalmakhoz képest, majd hősénekekkel gerjeszték dicsvágyra őket, erőt és állhatatosságot öntvén szilaj kebleikbe, majd engesztelő népdalokkal költöttek fel abban szelidebb érzeményeket. Így az isteni szolgálat, vallási szertartások, nemzeti ünnepek, népgyülekezetek, lakomák, sőt a családéletnek viszonyai is meg annyi alkalmak valának, mellyek elődeinknél külön körökben ébreszték a népköltészet különféle nemeit, s mellyek kifejtették és ápolták nemzeti mondáinkat is.” (Venczel 1850, 5-6.).

20.) AZ EMBER A HARGITÁN TEREMTETETT

Hérodotosz (i.e. V. sz.), a „történetírás atyja” két szkíta eredetmondát jegyzett fel történeti könyveiben. A mondákban az első emberpár teremtéséről, illetve arról számol be, élő szkíta szájhagyományok alapján, hogy aranykincsek hullnak le a Hargitán az első szkíta királyok számára. Ezek az aranykincsek:

- eke
- járom
- szekerce

vagyis a földművelés első szerszámai. Nem lehet vitás, hogy az aranyeszközöket maga a Napisten hajtja le az égből, elrendelve a földművelés elindítását.

Arany ekével azonban ki szántana? Az arany járom is elformátlanodna, tönkremenne az igába fogott barmok nyakán. Világos hát: jelképes eszközök ezek, a földművelés megkezdésének jelképes szent tárgyai, amelyeket a szkíta királyok isteni eszközökként őriznek és tiszteletükre évenként országos ünnepeket, arany-ünnepeket rendeznek. Nyilvánvaló: a földi mezőgazdaság megindításának, őскеzdeteinek ünnepei ezek. De az égből nemcsak a fenti eszközök hullnak, hanem egy aranykehely is. Ez az aranykehely a szkíta ősvallás szertartásaira szolgál.

Zajti Ferenc ezt írja erről a Magyar évezredekben: Az első két tárgy „a földművelés, a második a harckészség, és a harmadik a kehelytartó sírszobrokon is felismerhető vallási jelképnek felel meg.” (Zajti 1933, 110.).

Aligha kell hangsúlyoznunk, hogy a szkíta-magyar eredet és ősvallás szemszögéből mindkét hérodotoszi monda rendkívüli jelentőséggel bír, kivált az első eredetmondának

az első ember teremtésére vonatkozó része. A mondának csupán idevágó részeit idézzük: „Földjükön, amely régen lakatlan volt, először egy Targitaosz nevű ember telepedett le.” (Hérodotosz i.e. 440/1989, 266.).

Észrevételeink:

- A. A Targitaosz név, ha görög feljegyzésének sallangjaitól megszabadítjuk, tisztán előhossa az ősidőkből eredő magyar Hargita helynevet.
- B. Maga Hérodotosz is kétségtelenné teszi a szkíták ősiségét, mikor a mondai történethez hozzáfűzi, hogy a szkíták „azt állítják, hogy első királyuk, Targitaosz óta nem több, hanem csak ezer esztendő telt el Dareiosz átkeléséig.” (Hérodotosz i.e. 440/1989, 267.) Dareiosz perzsa nagykirály volt i. e. 522 és i. e. 486 között. Tekintetbe véve a görögök szellemi látóhatárát, amely rendszerint nem terjed az i.e. 8. századnál tovább a múltba, a kevés kivétel egyike, Trója ostroma, az i.e. 1250 körüli időszakra tehető, ezzel Hérodotosz csak annyit mond, hogy a szkíták első királya jóval Trója ostroma előtt élt.
- C. Dareiosz pedig, miként ezt ókori források - többek között Hérodotosz is - tanúsítják, az Iszteren - az Al-Dunán át - tört be Szkítiába (a történelmi Magyarországba), csaknem pontosan ott, ahol a Hargita hegylánc húzódik.
- D. Vagyis maga Hérodotosz azonosítja az égből hullott aranykincsek mondájának színhelyét a Hargitával.

Kétség sem merülhet fel tehát aziránt, hogy a görög nyelv sajátosságai szerint lejegyzett Thargitaosz név azonos a Hargitával. Következésképp: a székelyföldi hegylánc Hargita szkíta őskirálytól kapta a nevét. Következésképp: a székelység Hargita szkíta őskirály népe, és évezredek óta él ősi szülőhelyén. Vagyis a székely-magyar nép azonos az ókori szkítasággal. Fel kell még figyelniük rá, hogy Hargita első emberként „néptelen tájon” született, vagyis őshonos a Kárpát-medencében. De folytassuk a hérodotoszi mondát: „S azt mondják - én ugyan nem hiszem, de ők váltig állítják -, hogy ennek a Targitaosznak apja Zeusz, anyja pedig Borüsztthenész folyó leánya volt.” (Hérodotosz i.e. 440/1989, 266.).

Észrevételeink:

- 1. A szkíta őskirály tehát - és vele természetesen a szkíta nép is - az ősmonda szerint magától az egek legfőbb urának és a Borysthenes folyamnak nászából született.
- 2. Vagyis: magának az Égnek - a Mindenség Urának, a Napistennek - és a Földnek a nászából.
- 3. Vagyis a Hérodotosz feljegyezte monda a sorok között már eleve megokolja, miért hajítja le égből a Napisten az aranykincseket a három szkíta királynak: fiainak tekinti őket.

(A mondák tüzetesebb elemzését lásd az Aranykincsek hulltak a Hargitára c. munkában.) (Hérodotosz szkíta mondájának hitelét Josephus Flavius római zsidó historikus is igazolja, kifejtve, hogy a szkíták őshonosak csaknem egész Európára kiterjedő területükön, ahol előttük még nem élt ember. (Flavius 2006, 18.)

21.) A GENEZIS SZERINT MAGYAR A VILÁG ŐSNÉPE ÉS ŐSNYELVE

A Biblia mindennel megvádolható, csak magyar-barátsággal, magyarok javára történő torzítással nem, s észbontó volna föltételezni, hogy a magyarok eredetét minden erővel, erőnek erejével a zsidók eredetének elébe akarná helyezni. Pedig - közvetve bár - de mégis ez történik a Genézis közismert Bábel tornya mondájában: „*Az egész földnek egy nyelve és egyféle beszéde volt. Amikor útnak indultak keletről, Sineár földjén egy völgyre találtak és ott letelepedtek. Azt mondták egymásnak: Gyertek, vessünk téglát, és égessük ki jól! És a téglá lett az építőkövük, a földi szurok meg a habarcsuk. Azután ezt mondták, gyertek, építsünk magunknak várost és tornyot, amelynek teteje az égig érjen, és szerezzünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész föld színén. Az ÚR pedig leszállt, hogy lássa azt a várost és tornyot, amelyet az emberek építettek. Akkor ezt mondta az Úr: *most még egy nép ez, és mindnyájuknak egy a nyelve.* De ez csak a kezdete annak, amit tenni akarnak. És most semmi sem gátolja őket, hogy véghezvigyék mindazt, amit elterveznek. menjünk csak le és zavarjuk ott össze a nyelvüket, hogy ne értsék egymás nyelvét. így szélesztette szét onnan őket az úr az egész föld színére, és abahagyta a város építését. Ezért nevezték azt Bábelnek, mert ott zavarta össze az ÚR az egész föld nyelvét, és onnan szélesztette szét őket az ÚR az egész föld színére.” (Kiemelés: G.K.E.) (Biblia 1979, 16.).*

Félreérthetetlen, világos beszéd. Igaz, itt, ezen a helyen a Biblia Nimród nevét nem említi, másutt azonban megteszi, s a kétség leghalványabb árnyéka sem férhet hozzá, hogy Nimród építi a Bábel tornyát, s a tornyot rakó nép az ő népe, a világ ősnépe. Tekintsük át a tényeket:

1. A bábeli torony építésére a vízözönt követő években került sor.
2. Akkor még egyetlen nép létezett.
3. Ez a nép Nimród népe volt.
4. Nimród népe, miként számos más tényezővel együtt két fiának neve és további sorsa is tanúsítja, magyar volt.
5. Akkor még egyetlen nyelven beszéltek az emberek. Ez a nyelv Nimród népének nyelve, azaz a magyar nyelv volt.
6. A magyar nyelv összezavarodása folytán keletkeztek a világ nyelvei.
7. A nyelvzavarodást követően alakultak ki a különféle népek és nyelvek, és széledtek szét a föld kerekéségén.

Középkori krónikáink is hasonló szellemben emlékeznek meg erről. „(...) Ménrót (Nimród), az óriás - írja Kézai Simon mester -, Thana fia, a vízözön utáni tizenegyedik esztendőben egész rokonságával együtt torony építésébe kezdett, tekintettel a korábbi veszedelemre, hogy ha a vízözön megismétlődnék, a torony oltalmában kikerülhessék a bosszúálló ítéletet. Ám a titokzatos isteni gondviselés, melynek az emberi értelem nem képes ellenállni, úgy megváltoztatta és összezavarta beszédüket, hogy mert szomszéd szomszédját nem volt képes megérteni, végül különböző vidékekre szóródtak szét.” (Kézai 1283 k./1984, 117.).

22.) NIMRÓD AZ ORION CSILLAGKÉPBE FESZÍTI ÍJÁT

Megállapításunkat alátámasztja továbbá a Bibliának az a mondata is, hogy Nimród „nagy vadász vala az úr előtt.” Ezt olyképpen is érthetnénk, hogy vadászatok alkalmával Nimród az Úr előtt járt, vagyis ő vezette a vadászatot. De ugyan miért vadászott volna az Úr, és főleg kire, mire? És hol tartattak volna ezek a vadászatok, a földön, avagy a mennyben? Ez a gondolat nyilvánvaló képtelenségekhez vezet. Így hát csak arra gondolhatunk, hogy Nimród volt az első őskirály.

Mindezt mintha még aláhúzná, hogy Nimród „nagy vadász” volt. Mert ez fiaira, Magorra, Hunorra és utódaira, a magyarokra is áll. Nimródot ősgesztánkban, a Tárih-i Üngürüszben vadászat közben látjuk utoljára. Fiait, Magort és Hunort felvezeti arra a helyre, ahol - ő ezt már előre tudja - nemsokára csodálatos vad alakjában megjelenik a természetfölötti égi erők küldötte, a Csodaszarvas, hogy az őstestvérpárt a pannóniai őshazába való visszatérésére buzdítsa. Nimród ekkor (miként erről másutt már beszámoltunk) nyomtalanul eltűnik, azaz kimarad a további történetből, a két fiú pedig továbbágyul a Csodaszarvas nyomában. Mert Magor és Hunor is szenvedélyes vadászok. Ekként ábrázolja őket a Képes Krónika képe is. A magyarokról pedig köztudott, hogy kitűnő vadászok mindmáiglan.

Nimródot is vadászként örökítették meg az ősképzetek: ott áll magasra emelt, kifeszített íjjal ősvallásunk káprázatos csillagképei között az Orion csillagképben, és ott is marad örökkön örökké.

Miért perdöntő fontosságú ez az ősvallás megítélésénél? Mert az ősiség, a nép ősi volta az ősvallás alapja.

23.) NIMRÓD NEVÉNEK SAJÁTOS ALAKVÁLTOZATAIRÓL

Szükséges volna tudnunk, mit jelent szó szerint Nimród neve. Sajnos, senki sem tudja. Ám nekünk, magyaroknak talán mégis van némi halvány esélyünk e titokzatos ősi név megfejtésére.

Ha kissé tágabban nézünk szét, meglepődünk a Nimród-Ménrót névváltozatok szokatlanul eltérő területeken való előfordulásain. Kézainál szótagugratással az első szótag hangjai cserélődnek fel: Nim-Mén. De ugyanígy felcserélődhetnek a második szótag hangjai, a -ród vagy -rót könnyebben átalakulhat -dór-rá, vagy -tor-rá. Különösképpen éppen a vogul vallásból bukkan elő az ősi név, a vogul főisten neve: *Numi Tárem*. Időben s térben távol ettől ismét beleütközünk ebbe a névbe. Róma legendás alapítóinak őse, aki egyben Alba Longa királya: *Numitor* (Livius i.sz. 17/1963, I, 3; Vergilius i.e. 19/1962, VI. ének, 768. sor, 124.). A két név egyezése kétségtelen, s az is, hogy mindkettő a *Nimród* név változata.

Térjünk vissza a magyar hagyományokhoz. Az árpádi honvisszavétel egyik itt talált magyar nevű és illetőségű vazallus helytartója az ugyancsak rejtélyes nevű *Mén Marót*. Középkori krónikáink a név megokolásául azt a lehetőséget vetették fel, hogy *Mén Marótra* azért ruháztatott rá ez a *mén* előtaggal feldíszített név, mivel *Mén Marót* nagy mén, nagy kujon volt, s bizonyára sok felesége lehetett. A Marót nevet pedig, jobb híján, szlávósították, úgy gondolván, hogy az valamiképpen a morva népnévnek (hogy kerül az ide?) valamiféle névalakváltozata volna. Szerintünk ez teljesen kizárt, tekintve, hogy

a megszálló bolgárszlávok kizárólag magyar és magyar nevű vazallus helytartókat állítottak rövidéletű fejedelemségeik élére. Tagoljuk hát kissé ezt a nevet. Ilyesformán: Mén /Ma/ rót, s íme váratlanul előbukkan Kézai Simon mester Nimród-Ménrót névváltozata. Hozzátehetjük a fentiekhez egy jobbra elfeledett hajdani magyar istennek, szélis-tenünknek, Nemerének a nevét. Talán nem vetjük el túlságosan a sulykot, ha feltesszük - és ezzel a kör bezárul, hogy ez utóbbi istennévnek a jelentése: nem erő, azaz *nemi erő*. A mén és fordított névalakja, a nem (nemiség) közötti tartalmi összefüggés tagadhatatlan. Nemere mindenestre a harmadik isten, aki Nimród nevével kapcsolatban történelmileg felmerül.

24.) MAGYAROK AZ ARANYKORBAN

A magyar ősvallás legmélyebben elfedett titkai közé tartozik, hogy az emberiség Aranykorából ered, és valósággal összenőtt aranykori természeti és kozmikus világával. Összenőtt, ahogy a test tagjai összenőnek, ahogy a gyökér ránő a talajra, ahogy a kagyló hozzánő héjához.

Az Aranykor megbukott. Megdöntötték. Világ csodája, hogy népe él még. Nem csoda viszont, hogy útban áll, s ezer éve már, hogy vesztére törnek. Világszerte hírek járták keresztül-kasul az ókori világot a tündérek honáról, a Boldogok szigetéről, El Doradóról, az országáról. Hol lehet El Dorado, ahol arany csüng a fákról, aranyból épülnek még a vityillók is, s gyémánttal kövezik ki az utcákat? Keresték mindenfelé. Keresték, s nem találták.

Európa közepén volt egy ország, amelynek egyik részét Tündéerkertnek, másikat Tündérek földjének, az egész országot magát - minden csapás, vérözönöltetés, hadjárás ellenére - a legutóbbi időkig Tündérországnak nevezték. Tündérországnak annak ellenére, hogy földjén a halál aratta dús vetését, s olykor rá lehetett volna vonni az egész országra, mint mesebeli király palotájára, akinek szűz leányát a sárkány elrabolta, a fekete gyászleplet.

Hogy eshetett meg ez? Miként nevezhettek így egy dühös fenevadak marcangolta országot?

De - különös módon - maguk a magyarok is így nevezték hazájukat. A Délkelet-Magyarországhoz tartozó Erdélyben például mindmáig elevenen élnek a magyar nép ajkán a tündérhagyományok. És nemcsak hagyományok: tündérvárak sora, mik a nép emlékezete szerint még akkor épültek, mikor Magyarország mélyebben fekvő részeit őstenger borította, s csak a hegyszirtek álltak ki a tengerből. A magyar Felvidékhez tartozó, s Tündéerkertnek, Édenkertnek nevezett Csallóközben pedig mindmáig szól a titokzatos ének:

„Az aranyat, ingyen aranyat, ezüstöt, mind sáraranyat,
Bódogasszonyfalván adva adják, tekenővel mérik.”
(Kandra 1897/2006, 396.)

Miféle mélységből csap fel ez az elsüllyedt időnek? Ki tudja megmondani? S ki tudja, miért és miként, miféle rejtélyes célból örölték itt az aranyat? Miféle világ volt az, ahol ingyen mérték és osztották az aranyat? Kérdés az is, kinek kellett a megörölt arany?

Tudjuk őshitregéinkből, mondáinkból, hogy a régi magyarok terített asztalához bárki leülhetett, nem engedték el éhen. A Terülj terülj, asztalkám!-féle mesei képzetek ebbe a világba nyúlhatnak vissza. Maradékát föllelhetjük a még mindig élő híres vendégszeretben.

Mára a tündérvilág megszűnt, s ha valahol még él, úgy a lelkekben él. A magyar, miközben hiénák, cápák falják, nem hajlandó, vagy nem képes tudomásul venni ezt, és továbbra is az aranykori késztetések, törvények szerint él végzetes jóindulattal, jóhiszeműséggel, és természeti környezetével éppúgy összeforrvá, akárcsak az Aranykorban.

Szent meggyőződésünk: a magyar lélekből - akármelyik magyar parasztember lelkéből - belső képzeleti-érzéki-eszmei világának tüzetes, pontos elemzéséből fel lehetne építeni a Kárpát-medence teljes természeti világát, annak minden elemével, táj-elemeinek, domborzatának, növény- és állatvilágának megdöbbenően hűséges és pontos rajzával. Minden egyes magyar lélek egy-egy külön aranykori világ, benne az őshaza, a Kárpát-medence képével. Aki kételkedik ennek valóságában, tekintsen bele egy magyar lélekbe, vegye elő a magyar népköltészet remekeit, s mágikus erő ragadja meg, mint aki aranykori vidékre tévedt, s visszazuhant az Aranykor varázslatos világába.

Mert ennek a világnak minden eleme mágikus erőt sugároz, és egyetlen egységbe sűrül össze. Az állatok nem „vadlövő vadak”, nem mozgó, levágásra való lelketlen hústömegek, de mágikus erők küldöttei és megtestesülései, az ember testvérei, hűséges társai. Az élő természet rendjei nem ádáz ellenségei, rabtartói egymásnak, de egymás kiegészítő részei: az egész természet egyetlen élő szépséges és virágzó összhangnak a kiteljesedése - testvérei, segítői egymásnak. A szerelmes legényt éjszaka kedveséhez a csillag vezérli. Bánatát lovának panaszolja el. A madarak boldog röpkéléssel viszik el a szerelmes levelét. A kerek erdő rozmaringfája száz kilométeres távolságból is ráhajlik egyfelől az otthon várakozó lány, másfelől a csitári hegyek alatt megsebesült katona vállára, hogy ezáltal jelezze elszakíthatatlanságukat. A nyári aszály beálltakor a pásztornak legfőként az általa őrzött jószág szomjúsága fáj:

*„Kiszáradt a tóból mind a sás, mind a víz.
A szegin jószág is mind a pásztorra víz.”*

A végtelenségig folytathatnánk a példákat a magyar népköltészetben megnyilvánuló mágikus párhuzamokról, Aranykorból eredő táj- és életszemléletről, kellő tér hiányában azonban el kell ettől tekintenünk. Szükségesebb talán itt annak az áttekintése:

25.) MIKÉNT ŐRZŐDHETTEK MEG AZ ARANYKORI HAGYOMÁNYOK ÉPPEN A MAGYARSÁGNÁL?

1. Mert a magyar nyelv eredete - miként ezt például a Genézis fentebb idézett szövege bizonyítja - az emberiség hajnalkorába nyúlik vissza.
2. A ragozó (agglutináló) nyelvek őse lévén, évezredek során át megőrizte szókincsét, nyelvi eredetiségét.
3. A magyar nép zöme az emberré válás korától nem mozdult a maga őseredeti helyéről, őszülőföldjéről, csupán katonai egységei kerültek a Kárpát-medencén

kívüli területre (ennek a katonai résznek a létét, tevékenységét tévesztik össze némelyek a mindvégig a Kárpát-medencében élő magyar alap-nemzettel).

4. Az aranykori hagyomány szemszögéből perdöntő ez. Ugyanis csak az a nép őrizhette meg aranykori őshagyományait, amely sem kényszer folytán, sem önként nem váltogatta ősterületét, nem települt át egyik helyről a másikra, mivel ennek óhatatlanul az őskori hagyományok el-gyökértelenedéséhez kellett vezetnie.
5. Az Aranykor legtovább a területileg zárt Kárpát-medencében tartotta fenn magát. Európának ez a hegy-körkoszorúval körülvett, központi fekvésű területe, amelyet ősidők óta a szkítaság uralt, évezredek át az emberi kultúra egyik központja volt.
6. A magyar nép élt leghosszabb ideig és legtovább az Aranykorban. Az Aranykor ugyanis nem egyszerre, nem egy csapásra dőlt meg az egész világon: egy olyan történelmi folyamat volt ez, amely évezredekig tartott, s fokról fokra érte el a Föld különböző területeit. A viszonylag zárt Kárpát-medence ráadásul az ókor leghatalmasabb népének, a szkítaságnak a központja volt, így hát, ha időről-időre behatoltak a pusztító ellenséges erők a Kárpátok-közébe, a kinti katonai erők mozgósításával, összevonásával a betolakodóktól mindenkor sikerült az ősi szülőföldet megtisztítani. Így történt, hogy a szkíta-magyarság meg tudta őrizni aranykori mivoltát a rásújtó történelmi csapások ellenére is.
7. De nemcsak a szülőföldjét őrizte meg a magyarság, hanem belső szülőföldjét, az Aranykor belső szellemi-érzéki-érzelmi világát is, évek tízezein át beléje vésődött erkölcsi felfogását, és hazájához való mindenekfeletti ragaszkodását is. A magyarság még ma is az Aranykor maradékeként, maradék népeként él a jelek szerint világörvénybe süllyedő Európában.

26.) ÁRPÁD A NAPISTEN NEVÉBEN VESZI VISSZA ZALÁNTÓL A MAGYAR ŐSHAZÁT

Ég és Föld küldötte, égig magasodó történelmi hősök emelkednek fel a magyar történelem évezredei során a magyar őshaza visszafoglalására, a történelmi világrend visszaállítására.

A vízözön táján a történelem színpadára lépő félisten-isten Nimród fiainak, Magornak és Hunornak a Kárpát-medencébe visszatérését még számos Hunor és Magor követi. Későbbi Hunorok után jön Kattar vezér, jön Bendegúz, jönnek a szkítaavarok honvisszaállító hősei. Pár rövid évtizeddel az avarok megdöntése után Emese ősanya által a félisten Álmost küldik az égi erők. Álmostal jön fia, Árpád.

Isteni elrendelésre legyőzhetetlen had lépi át a Kárpátok peremét, s tör be Etelközön és Vereckén át Erdélybe és Hung (Hungár) várának és folyamának ősi vidékeire. Legyőzhetetlen had. Ők maguk is tudják: legyőzhetetlenek. A Kárpát-medencei őrország helyreállítása elkerülhetetlen történelmi szükségszerűség, amelynek keresztülvitelét semmi sem akadályozhatja meg. Nyüszítenek a történelmi helyzettel visszaélő betolakodók. És ekkor különös eseményre kerül sor.

A legyőzhetetlen had vezére, Árpád, díszes követséget meneszt az újonnan bejött bolgárszláv vazallus helytartóhoz, Salánhoz (Zalánhoz, vagy a későbbi krónikák által felhozott állítólagos Szvatoplukhoz), s fölöttébb fura jelképes megállapodásra lép vele,

miként ezt a *Fehérló-monda* tartalmazza. Megállapodást köt vele, ha úgy tetszik, szerződést a jogtalan bitorlóval, szerződést, amely előtt vaksi ellen-historikusaink értetlenül állnak, vagy szándékosan félremagyarázzák.

Minek ez a jelképes megállapodás,

- ha Árpád ősi jogon veszi vissza ősei birtokát?
- ha rendelkezésére áll a szükséges katonai erő?
- ha isteni, természetfölötti erők elrendelését teljesíti?

Kövessük éles figyelemmel Névtelen Jegyzőnk beszámolója alapján a Fehérló-monda tényeit. Árpád mindenekelőtt az ősi birtokjogra hivatkozik: „Az én ősapámé, a nagy hatalmú Attila királyé volt a Duna-Tisza közén elterülő föld egészen a bolgárok határáig, ami most az uratoké. De mégis én, nem ugyan azért, mintha a görögöktől vagy bolgároktól félnék, hogy nem bírok velük szembeszállani, hanem vezéreknek, Salánnak a barátsága kedvéért kérek a marháim miatt a magam jussából egy részecskét, tudniillik a Sajó folyóig elterülő földet.” (Anonymus 1200 k./1975, 92-93.).

Árpád még a következőket kéri:

- két korsót teli a Duna vizével,
- egy nyaláb füvet Alpár homokjából.

Vagyis összefoglalva: Árpád földet, vizet, füvet kér a bolgárszláv helytartótól. A föld (a homok), a víz (a Duna), a fű (a termés) magát az egész országot jelenti, vagyis a megállapodás az ország átadását, visszaadását jelképezi. Ennek fejében Árpád vezér az alábbi ajándékokat küldte a bolgárszláv vazallus fejedelemnek:

- tizenkét fehér lovat,
- tizenkét tevét,
- tizenkét kun fiút,
- tizenkét leányt,
- tizenkét hölgymenyét prémet,
- tizenkét nyestbőrt,
- tizenkét aranyos köntöst.

Árpád ajándékainak száma tehát hétszer tizenkettő! Lehetetlen nem meglátni ebben a jelképiséget. (Szédületes, hogy eddig mégsem figyelt fel senki erre.) Világossá teszi ez azt is, hogy az egész Fehérló-monda szkíta jelképiségre épül. Aki jelképiségét, jelképeit nem fogja fel, az semmit sem érthet meg az egészből. Tizenkét csodálatos ajándék - hétszeresen!

Mit árul el, mit mond ez nekünk? Hétszer tizenkétszeres pazar ajándék az Alpár homokjának füvéért, a Duna kétkorsónyi vizéért! Mi ez? Ki ne tudná: a hét a legősibb mágikus számok egyike. A tizenkettes szám ugyancsak az: eleink felfogása szerint az elemi számok teljessége. Tizenkét hónapra oszlik a Napisten teljes évi körforgása. Tizenkét hónap egy esztendő. Négyyszer három, azaz a négy, három hónapból álló évszak. Jeleztük már: a fehér ló - a Napisten földi képmása. Tizenkét fehér ló - ezzel kezdődik Árpád ajándékainak sora -: tizenkét Napisten képmás. Árpád az idők teljessége, a Napisten nevében veszi vissza örök birtokul a magyar nép számára a Kárpát-medencét.

Mindehhez hozzá kell tennünk: a Fehérló-monda nem áll ellentétben azzal, hogy Árpád az ősi felségjog alapján veszi vissza a Kárpát-medencét. Ellenkezőleg: a Fehérló-mondában szereplő megállapodás kiegészíti, megerősíti, mindenre kiterjedővé teszi a honvisszavétel tényét, ugyanis az ősi jogon és katonai végrehajtáson túl a bitorlóval kötött békés megállapodás révén is szentesíti és végérvényesíti a honvisszavétel tényét.

27.) A MAGYAR TÖRTÉNETI-NEMZETI ÓSVALLÁS LÉNYEGÉNEK RÖVID FOGLALATA

- A magyar ősvallás a hazaszeretetet vallása.
- A magyar ősvallás a Nap világunk egészére gyakorolt hatásának elismerése.
- A magyar ősvallás a Napisten tisztelete.
- A magyar ősvallás a haza felségterületeinek megőrzése, csorbulása esetén kiigazítása, helyreállítása.
- A magyar ősvallás a magyar nemzet szabadsága, teljes egészének szabad önrendelkezése.

IRODALOMJEGYZÉK

- Anonymus 1200 k./1975. Gesta Hungarorum. Ford.: Pais Dezső. Budapest. (Hasonmás kiadás)
- Ady Endre 2004. Ady Endre összes költeményei. Budapest.
- Arany János 1975. Arany János válogatott művei. Budapest.
- Arany János 2005. Arany János összes művei. Budapest.
- Biblia 1979. Ford.: Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának Ószövetségi és Újszövetségi Bibliafordító Szakbizottsága. Budapest.
- Bödök Zsigmond 1986. Harmatlegelő. Bratislava.
- Csokonai Vitéz Mihály 1981. Csokonai Vitéz Mihály minden munkája. Versek. Budapest.
- Érszegi Géza (szerk.) 2004. Árpád-kori legendák és intelmek. Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1990. Aranykincsek hulltak a Hargitára. A magyarok eredete a Tárih-i-Üngürüsz tükrében. Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1993/2008. A magyarok Istenének elrablása, avagy a magyar faj nagy elárultatása. Budapest.
- Hérodotosz i.e. 440/1989. A görög-perzsa háború. Ford.: Muraközy Gyula. Budapest.
- Ipolyi Arnold 1854/1987. Magyar Mythologia I-II. Budapest. (Hasonmás kiadás)
- Josephus Flavius 2006. Jewish Antiquities. Hertfordshire.
- Kandra Kabos 1897/2006. Magyar mitológia. Budapest.
- Kézai Simon 1283 k./1984. A magyarok viselt dolgai. A magyar középkor irodalma. Budapest.
- Livius, Titus i.sz. 17/1963-1976. A római nép története a város alapításától. Ford.: Muraközy Gyula, Kis Ferencné. Budapest.
Elérhető a hálón: <http://mek.niif.hu/06200/06201/html/romai1.htm>
- Lugossy József 1855/2000. Ósmagyar csillagismeik közlemény. Debrecen.
- Montesquieu 1734/1975. A rómaiak nagysága és hanyatlása. Ford.: Szávai János. Budapest.
- Makay Gusztáv 1993. „Édes hazám, fogadj szívedbe...” Budapest.
- Petőfi Sándor 2006. Petőfi Sándor összes költeményei II. Budapest.
- Széchenyi István 1835/1985. Hunnia (reprint kiadás). Budapest.
- Székely népballadák 1979. Szerk.: Ortutay Gyula. Budapest.
- Terdzsüman, Mahmúd 906/1988. A Magyarok Története. Tárih-i Üngürüsz. Ford.: Blaskovics József. Budapest.
- Thierry Amadé 1864/2003. A magyar múlt eltitkolt évezredek IX. Attila-mondák.
- Toroczkai-Wigand Ede 1915/1998. Öreg csillagok.
- Vargha Gyula (szerk.) 1902. Magyar népköltési gyűjtemény. Új folyam. V. kötet. A regösök. Budapest.
- Venczel Gusztáv 1850. Eszmetöredékek a magyar nemzeti hősmonda történettudományi méltatására. Ld.: Reguly-Album. Pesten. Emich Gusztáv bizománya. Kiadta a Reguly-Társaság. 1-93. o.
- Vergilius, P. Maro i.e. 19/1962. Aeneis. Budapest.